

BILGECE

TOPLU KONUT İDARESİ ANADOLU LİSESİ YAYINIDIR

SAYI :8 2014-2015

MERHABA

**DERGİNİN SAHİBİ VE
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ**

TOKİ Anadolu Lisesi Adına
Okul Müdürü
Ünsal ÇOLAK

GÖREVLİ ÖĞRETMENLER

Fatih AKKAYA/Müdür Yard.
Hatice TOPRAK/Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.
Banu AKKAYA/Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

GÖREVLİ ÖĞRENCİLER

Eshabil Akyol İlayda Mercan
M. Halil Taşkın Alparslan F. Altaytaş
M. Gökçe Eryurt Ahmet Hakan Bilgin
Necla Kızıl Name Aydoğdu

YAYIN KURULU

Eshabil Akyol
M. Halil Taşkın
M. Gökçe Eryurt

DİZGİ

M. Halil Taşkın
mezsondra@gmail.com

KAPAK

M: Halil Taşkın

DERGİ İLETİŞİM

tokialmezun@hotmail.com

OKUL İLETİŞİM

www.tokianadolulisesi.k12.tr
Tel.:0 312 283 30 50
E-Posta:964415@meb.gov.tr

Merhaba TOKİ Ailesi!

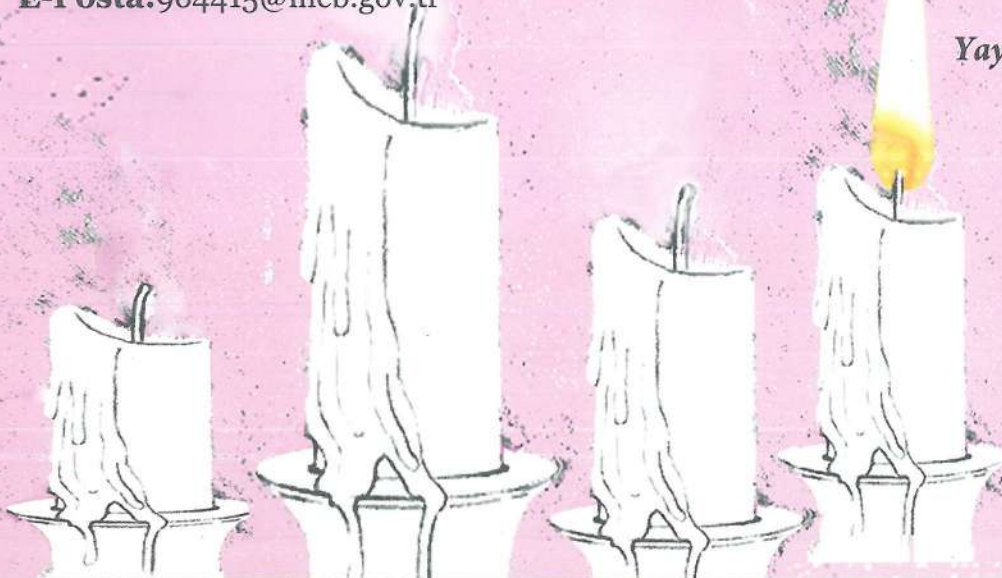
Şu an dördüncü mumun ışığı altında yazdığım bu yazı ile hazırladığımız Bilgece'nin 8. Sayısını sizlere sunmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Bütün bir sene boyunca büyük bir uğraş ve emek sonucunda hazırladığımız bu dergi ile sizlere yeni bakış açısı sunmak, sizlerin edebiyat sevgisini genişletmek, TOKİ ailesinin çalışmalarını paylaşmak amacı ile yola çıktık.

Sizlerin gönlünden geçenleri düzenleyerek görünür hale getirmeye çalıştık. Amacımız sadece konuşan, sadece eleştiren, katkı sağlamayan bireyden; üreten, çalışan, yazan, yapan bir TOKİ bireyi olmanızın yolunu açmaktı. Bu çalışmanın sadece bir örnek teşkil etmesini ve daha iyisinin, daha güzelinin gelecekte sizlerin ellerinizden çıkmasını temenni ettik.

Henüz mumlarınız yanıyorken bu parlak mum ışığında doya doya yararlanabilmeniz ve değerlendirebilmeniz umuduyla...

M. Halil Taşkın
Yayın İletişim Kulübü Başkanı

İÇİNDEKİLER

MUHAMMED HALİL TAŞKIN	1
İÇİNDEKİLER	2
OKUL MÜDÜRÜMÜZ ÜNSAL ÇOLAK	3
PROF.DR. CENGİZ ALYILMAZ	4-5-6
BERFİN TOREGÜN- ECE UNUK	7
NECLA KIZIL	8
TAŞDEMİR	9
ERASMUS PROJESİ	10
KÜBRA ÇALIŞKAN	11
ESHABİL AKYOL	12
NİSANUR EKMEKÇİ - BENGİSU ARSLAN	13
ALPARSLAN F. ALTAYTAŞ- İLAYDA MERCAN	14
ALEYNA SALIŞ	15
ALEYNA SÜLE - GİZEM ELAT-	16
E.MEYRA KARACAKURT	17
FEYZA AĞZITEMİZ	18
TUBİTAK PROJELERİ	19
M.MURAT PEŞMEN	20
ZİNCİR REAKSİYON PROJESİ	21-22-23
KANATLANAN MATEMATİK	24-25
DEĞERLERİMİZ	26
AYSU VARLI	27
SCHWARTZ- MERT BAYRAM	28-29
ATATÜRK KİMDİR	30-31
BİLİMDE YENİLİKLER	32-33-34
TOKİ'NİN RESSAMLARI	35
MURATCAN ÜLKER- CEREN ÖZKAYMAK	36
MEDİNE YARICI- AYŞE BUSE AR	37
M.GÖKÇE ERYURT	38
Ş.İREM ÇAYKENARI	39
KUYRUKLU YILDIZ- JÜLİDE TUĞRUL	40
FEDAİ	41
LAVİNİA- ETEMCAN BOZKURT	42
ESMANUR ARSLAN	43
KEVSER SERİM-A.ALPER YARGIÇ	44-45
TOKİCE EĞLENCE	46-47-48- 49
TOKİ'DEN HABERLER	50
BEYZANUR SIRAKAYA-KÜBRA SUNTAY	51
DOĞUKAN İLHAN-E.MEYRA KARACAKURT -	52
GİZEM ELAT	53
ELİF HAZAL BİLMİŞ	54
ELİF NUR AKBALIK- M.SABRİ BÜLBÜL	
BANU AKKAYA	

İnsanı diğer varlıklardan ayıran birçok özellik söylene de, o esasen; diğer varlıklardan değerleriyle ayrılmaktadır. O halde insan, değerleriyle insandır. İlahi kitaplar insana, sahip olduğu değerleri hatırlatmak ve bu değerleri nasıl geliştirebileceğinin yollarını öğretmek üzere gönderilmiştir. İslamiyet öncesinde ve İslam medeniyeti içerisinde yüzyıllardır yoğrulan milli ve dini değerlerimiz vardır ki, bizi biz yapan bunlardır

Necip ve soylu yüce Türk milleti olarak, bin yılı aşkındır Anadolu topraklarında oluşturduğumuz zengin ve paha biçilmez değerlere sahibiz. Köklerimiz ulu bir çınar gibi tarihin derinliklerine uzanırken, başımız göklere degebilir. Üstad Yahya Kemal 'in deyişiyle:

"Farkında değildik, göğe ermiş serimiz
Şimdengerü gülzarı suhandır yerimiz."

Kökü mazide olan âti olarak, gücünü ve ışığını bu şanlı maziden alıp âtiyi kuracak ve şenlendirip şahlandıracak bizleriz. Eğer âtiye bakmak istiyorsak, maziyi de bilmemiz gerekir. Bu sebeple san'atımıza, kültürümüze- çağdan kopmadan- değerlerimize sahip çıkma yükümlülüğümüz vardır. Geleceğimizi kurmak için geçmişimizden güç almalıyız.

Atatürk "Millet aynı kültürden insanların oluşturduğu toplumdur." der. Milli kültür ve değerler, devleti ayakta tutan en önemli unsurlardır. Bağımsızlık ruhunu, Bilge Kağan'dan alıp Mustafa Kemal Atatürk ile taçlandıran bu yüce millet; sevgiyi, saygıyı, hoşgörüyü, sabrı, fedakârlığı, yardımlaşmayı, affetmeyi tarihe altın harflerle kazımıştır. İlimde, bilimde, sanatta, edebiyatta büyük hizmetleri olan bir milletin değerleri de o kadar büyük olmuştur. Bu gök kubbede hoş sedalar bırakmış nice nice değerlerimiz vardır. Deryadaki damlayı değil, damladaki deryaları anlatmış, bunu dizelere, taşta, çiniye, notalara işlemiş değerlerimiz vardır.

Maddî ve manevî değerlerimiz, nasıl yaşamamız gerektiğine işaret eden anlam haritaları; eylemlerimiz için ufuk noktalarıdır. Sözümüzü, bizlere; milli ve manevî değerlerimizi dizeleriyle öğreten Mehmet Akif 'le bitirelim:

"Sahipsiz olan memleketin batması haktır;
Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır."

Toprağın dan şüheda fişkıran Anadolu'nun bin deeriyle, sizlere binlerce selâm olsun!

Ünsal ÇOLAK
Okul Müdürümüz

**Yeni Bilgi ve Belgeler Işığında
(Kök)Türk Harfli Yazıtlar Konferansı
İzlenimleri**

9 Mayıs 2014-TDK Konferans Salonu

Konuşmacı: Prof. Dr. Cengiz ALYILMAZ

Önce söz vardı. İnsanoğlu sözü belgelemek istedi. Bunun için de grafiksel öğeleri kullandı. Türklerde uzun süre devam eden damga âdeti, grafiksel öğelerin en önemlilerinden. Şaman mezarlarında, eski yazıtlarda bolca gördüğümüz damgalar, Selçuklu'da da karşımıza çıkmaya devam ediyor. Alfabeye geçiş aşamamız olan bu damgalar Türk dünyasının her yerinde...

Güneş Damga

Damgaların ilki "Güneş" damga... Tengri'nin sembolü... Saka dönemine ait dikilitaştaki güneş; Osmanlı, Azerbaycan ve Türkiye Cumhuriyeti bayraklarında yıldız oldu.

Tan, üst demektir. "Tan-ra" üstte olan... Eski Türkçe şirde der ki: "Dedim Tengri nerede/Nerede dersen orada." Ama o yüceler yücesi olduğu için onu üstte saydılar. 3000-4000 metre yüksekliğe çıkıp yazıtlar yazdılar. Dua ederken ellerini yukarı açtılar. Ellerini aşağı indirdiklerindeyse bu, teslimiyet demektir. Bu hareketleri halk oyunlarına figür olarak yansıdı.

Teke Damga

Mensubiyetin, etnik ve kültürel birliğin sembolü olan damgaların bir diğeri "Teke" damga... Asaletin, cesaretin, Kağan'ın sembolü... Çünkü teke, hiçbir canlının ulaşamadığı yere ulaşır. Erzurum'da Yakutiye Medresesi'nde, altın elbiseli adamın envanterindeki eşyalarda Türk anıt ve yazıtlarının birçoğunun üzerinde olduğu gibi teke damga var.

Vücuttaki Damgalar: Dövmeler

Yukarıda zikrettiğimiz damgaların, envanterlerin bulunduğu bölgelerdeki mezarlarda; çenesi, ayakları bağlı, üzerine demir parçası konulmuş cesetler var. O bölgede sadece Türklerde bu adet var. Bu cesetlerin yüzünde bulunan dövmeleri Doğu Anadolu'daki insanların yüzünde görmek, tarihin en büyük tanığının ve belgesinin insan olduğunu kanıtlıyor. Ve açıkça görülüyor ki bu eserleri bırakanlar, bu mezarlarda yatanlar, âdetleriyle, dövmeleriyle bizim atalarımız...

Bu dövmelerin yapılma amaçları ise vücutlarını konuşturmak. Dövme, aklın ve gönlün tende can bulmasıdır. Doğu Anadolu'daki kadınların Orta Asya'daki ataları, vücutlarının içini -ibadetle- süsledikleri gibi dışını da -yine Tengrileri için- dövmelerle süslediler.

Bu yaptıkları dövmelerin sembolik anlamları vardı. Ve bunları bilerek yapıyorlardı. Zira halk da okuma yazma biliyordu. Dağlık Altay'da bulunan ip eğirme çukrıklarının üzerindeki yazılar, halkın da alfabeyi bildiğini gösteriyor. O yüzden Bilge Kağan yazıtında "Beyler, bodun, eşidin." diyordu. "Bodun", halk demek. Halk da okuyacaktı bu yazıtları çünkü.

Bir milletin şayet yazısı varsa kültürünün gelişmişliği ve köklülüğü için başka bir kanıtı ihtiyaç yoktur. Türklere barbar diyenler bilmeli ki bizim sadece Eski Türkçe döneminde 9000 tane fiilimiz var. İsimleri ve isim soylu sözcükleri başka bir dilden alabilirsiniz ama fiiller her milletin kendi malıdır.

Orhun Yazıtları

Orhun şelalesi yakınlarına dikilmiş olan bu yazıtlardan Költigin ve Bilge Kağan'a olanların üçer yüzü Köktürkçe, birer yüzü de Çinlilerle barışı sağlamak için Çince yazdırılmış Bilge Kağan tarafından.

Bu yazıtlardan sadece Költigin Yazıtı üzerinde 10.250 karakter var ve hiç yazım yanlışlığı yok.

Orta Asya'daki Türk Eserlerinin Makûs Talihi: İlgisizlik

Orhun yazıtlarının korunaklı bir müzeye naklinden sonra Türkiye Cumhuriyeti, yazıtların yerine temsililerini dikti. Ancak dikilen taşların üzerinde yazı yok. Türklerin UNESCO'su olarak bilinen Türksoy'un, merkez binası önüne diktiği temsili yazıtın üzerinde ise bir tane bile Köktürk harfi yok.

Uygur döneminin en büyük yazıtı 5 metre boyunda. Düşüp parçalanmış halde. Moğolistan'da bütün Türkçe askeri terimlerin üzerinde yazılı bulunduğu yazıtlar, sahip çıkılmadığı için tahrip edilmiş durumda. Moğolistan Parlamento Binasının önündeki anıt Türk damgaları işlenmiş durumda. Bizim sahip çıkmadığımız eserlere Moğolistan sahip çıkmış durumda.

Türklerde Tek Tanrı İnancı

Bütün Türk yazıtlarında tek tanrı inancının etkisi görülür. Çin'i dize getirdiler, gök kadar geniş ülkeleri fethettiler. Ama bildiler ki: "Allah lütfettiği için ben buraya girdim."

Yazıtlarının sonunda dediler ki: "Tengri kulu bitidim."- "Ben, Allah'ın kulu, bunu yazdım."

Bilge Kağan dedi ki: "İn Költigin kerkek boldı. Görür gözüm görmez teg, bilir biligim bilmez teg boldı. Özüm sakıntım. Öd, Tengri yasar. Kişioğlu kop ölgeli törümüş."- "Kardeşim Költigin öldü. Gören gözüm görmez, düşünen aklım düşünmez gibi oldu. Sonra düşündüm ki: 'Zamana Allah hükmeder. İnsanoğlu hep ölmek için yaratıldı.'"

Türk Şehirleşmesi

Türklerin şehirler kurduğunu kesinlikle inkâr edemeyiz. Kazılarda bulunan cam eserler, 200 kilogramlık kazanlar bunun kanıtıdır.

Daha kuvvetli kanıtı ise sadece Eski Türkçe döneminde 78 tane şehir ismine sahip olmamızdır. Ve bu isimler paralel tarih kaynaklarının hepsinde de geçer. Togu Balık, Çuy Tepe, Cend, Yir Kent, Temir Kapıg, Barçuk, Bayırkum bu isimlerden sadece bir kısmı. Ve bu şehirlerin tamamında kanalizasyon sistemi de vardır.

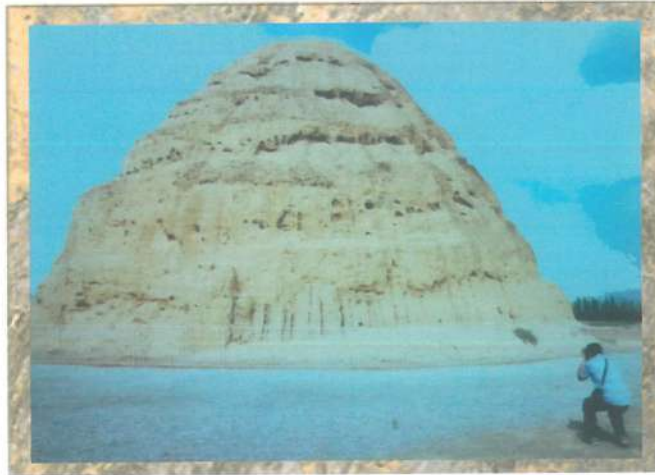
Altay Dağlarından gelen kar sularını yerin 150 metre altından 5250 KİLOMETRE yürütüp Turfan bölgesinde üzümün yaklaşık 1000 farklı çeşidini yetiştirmişiz. Bu sulama kanallarını Çinliler, Dünyanın 7 Harikasından biri sayar. Ve şaşırtıcı bir not: Bu medeniyeti biz kurduk.

Beyaz Piramitler

Beyaz Piramitler bölgesindeki ilk çalışmayı Prof. Dr. Cengiz Alyılmaz'ın ekibi gerçekleştirdi. Çin'de de bunlarla ilgili bir kitap yayınladı. Yani Beyaz Piramitler diye bir şey var, uydurma değil. Piramitler, klasik Çin yapılarına benzeyen kerpiçten yapıları ilk yapıldıklarında.

Ancak yağmurlardan dolayı eriyerek piramite benzer yapılar haline geldiler.

Piramitlerin bulunduğu bölgede yaşayanların çoğu Türk ve Müslüman.

Bazı Muhtelif Bulgu Örnekleri

Kemere çok ehemmiyet verildiğini biliyoruz. Askerlerin rütbeleri kemerlerinden belli oluyor. Ahilikteki şed kuşanma, karatedeki kuşak bağlama bu âdetin devamıdır.

Türlere ait çay semaveri, çay süzgeci, çay kaşığı gibi buluntular, bizdeki çay sevdasının genetik olduğunu gösteriyor

Kurganların -eve benzeyen mezarların- uzantısı olan kümbetler; türbelerin atası olmak bakımından İslam medeniyetine katkılarımızdandır. Bu "evlere", mevta dirildiğinde yesin diye yiyecek, kullansın diye de eşyaları konur.

Bir tarafı seyrek, diğer tarafı bit temizlemek için sık olan tarak; altın çatal, kaşıklar -Çinliler hala çubuk kullanırken-; ibrikler; ortaya yemeğin konulduğu, insanların diledikleri miktarda yemeği önlerine aldıkları 8 kişilik yemek takımı 1300 yıl önce kurduğumuz medeniyete kanıt teşkil ediyor.

Prof. Dr. Cengiz ALYILMAZ Kimdir?

Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Müdürü ve TDK Yazıt Bilimi Kolu Başkanı 1966 yılında Kars'ta doğdu. Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden mezun oldu. Aynı üniversitede Eski Türkçe üzerine yüksek lisans ve doktora yaptı. Öğretmenlik sınavını kazanmış olmasına rağmen araştırmayı, koşturmayı, yorulmayı seçti. 1988 yılında Türk Dili Uzmanı, 1994 yılında Edebiyat Doktoru, 2012 yılında profesör unvanı aldı. Ancak yazıt bilimiyle uğraştığı ve mezarlıklarda araştırma yaptığı için kendisini "mezarlıkların terbiye ettiği adam" olarak niteler. Gerek Rusya'da, gerek Çin'de, gerek Orta Asya'daki Türki Cumhuriyetlerde Türk anıt ve yazıtları üzerinde geniş çaplı çalışmalar yürütmektedir.

Teke damganın Türklerin en önemli damgalarından olduğunu kanıtlamış olan Cengiz ALYILMAZ, bu damganın patentini de alarak bu isimle bir dergi ve yayınevi kurdu. Teke dergisi, Türk dili ve edebiyatı tarihi üzerine ilmi-akademik çalışmaların yayınlandığı aylık bir edebiyat-kültür dergisidir. Prof. Dr. Cengiz ALYILMAZ'ın eserlerine TDK'den ve Teke Yayınevi'nden ulaşılabilir.

Kendisini, Türk dilinin ve kültürünün araştırılmasına adanmış olduğunu hissettiğimiz Sayın Cengiz ALYILMAZ Beyefendi'ye; konferansıya bize, araştırmalarıyla da bütün milletimize kazandırdıkları için gönülden teşekkür ederiz.

İNSAN NEDİR?

Yaşayan; en kendini bilmez, ön yargıları yüzünden yalnız kalmaya mahkûm, canlıdır insan. Her şeyin doğrusu bildiğini sanır, ne kadar kötü biri olsa da cennete gideceğinden emindir. Kendi zihniyetine göre hakları gözetir ki, çoğu zaman ne kadar adaletsiz olduğunun farkına bile varmadan mutlu olur. Mükemmel hak dengesini sağladığını düşünerek.

Dünyaya gelir, boş boş dolaşır. Bazıları, güzellik katar dünyaya ve sonra giderler. Bu kendini bilmez varlıklar, "insanlık" denilen bir kavram uydurmuşlardır ki, bu sadece bir neliktir, gerçekliği yoktur. Birbirlerine hoşgörülü olduklarını sanırlar ama birbirlerini anlamayı bile denemezler aslında.

Dünya üzerindeki en bencil varlıktır insan. Dahasını, hep dahasını ister. Elindeki küçük mutlulukları katlayıp buruşturarak bir kenara atar. Tüm hayatını bir diploma güvence altına alan, gerekirse hayat sigortası yaptıran yegâne mahlûktur. Komiktir bu " HAYAT SİGORTASI!" Sanki çok farkındadır da hayatın, ona verilenlerin ve ondan alınanların. Oysa neyi güvence altına alması gerektiğinin farkında bile değildir. Gariptir insan. Çok garip. Çoğu zaman bilinçsiz kötüdür.

Madem insan bu kadar kötü, yaşamasın o zaman! Hayır, olay o değil. İnsan seçebilir. Seçmelidir.

Bu zamana kadar, nasıl asfalt yolda gittiyse; şimdi de kumsala inebilir. Sadece biraz dinlemek gerekir denizin sesini, dinlemediklerinin sesini. Öylesine değil ama gerçekten dinlemek ve anlamak gerekir.

Çünkü ancak, denizi anladığında yüzmeyi; konuşanı anladığında söylediklerini seversin.

Berfin TOREGÜN 12-D

BANA AİT

Hayatı yorumlayış biçimimiz, kafamızın duvarında asılı askıların kalabalıklığı ile ilgilidir. Her gün belki de her saat, eklenecek çoğalan askılardır bunlar. Askıların kimi en önde yerini alırken kimi de arkaların karanlığına gönderilir. Arkanın karanlığına gönderilir çünkü onları atacak başka bir oda veya giyecek başka bir beden yoktur. Arkada veya önde olduğunu fark etmeden, bizimle yaşamaya devam ederler.

Her yaş döneminde, değişken dertlerimiz olur askılara asacak. Küçük bir çocuk için, alınmayan oyuncak; yeni gelen kardeş ya da düştüğünde kanayan dizi derttir. İleriki yaşlarda da, sorumluluk duygusunun getirdiği dertler olur. Sınav dönemi öğrencisi, "başarmam lazım" baskısının verdiği huzursuzlukla veya arkadaşı, ailesi belki de kendiyle yaşadığı tutarsızlıkların yoruculuğu ile yaşar.

Peki, geçmişte yaşadığı oyuncak derdi nerededir? Zamanın gerisinde kalan askıların üzerindedir. Hayatı yorumlayışına göre, eski dertleri arka askılara devredilmiştir.

Hayat, bir muma benzer. Dünyaya geldiğimizde yakılan, zamanın içinde büyüyen, büyüdükçe kendini eriten bir muma. Nasıl ki mumun alevi büyüdükçe, kendi de tükenirse; insan da yaşadığı her şeyde, farkında olmadan kendini tüketir. Maalesef ki bunu, zamanın içinde durup; arkalarda kalan askılara baktığında anlar.

Ece UNUK 12-D

Aydınlıklar yağsın üzerinize. Merhaba. Ben bir küçük karanlığım. Samimi insanlar doldursun kalplerinizi. Ben yüzlerinize gülen, arkanızdan söven bir zavallıyım. Sakin ve tatlı ırmaklarda yıkanın siz, ben yanında geçerken dahi tiksineceğiniz sinek dolu bir bataklığım.

Uzak tutun benden küçük kızlarınızı; onların minik kurdelelerini çalar, saçlarını kirletirim, ağlayarak dönerler eve. Yaklaşmayın bana, sessizliğimden nefret edersiniz. İtaatim hepinizi çıldırtır. Hırslanırsınız, öfkelenir, köpürür, kabarırsınız. "Başını kaldır!" diye çığlıklar atarsınız kendinizden geçerek. Bense asla yapmam bunu, başımı her zaman egeceğime daha doğmadan bin yemin vermişim çünkü. Ben zincirlerime ve prangalarım aşığım. Siz korkarsınız onlardan ve bana masallar anlatırsınız. Kurtuluş masalları, özgürlük masalları... Bulutlar, yıldızlar, gülümseyen papatyalar...

Göge hiç gerçekten baktınız mı? Yağmura, evinizin penceresinden değil de, bizzat onun tarafından çırılçıplak kılınırken bedeniniz, şahit oldunuz mu? İsyan ederken, haykırırken şarkılar söylemek kolay. Gökyüzü maviyken, ona uçmak kolay. İtaat ederken şarkılar söylediniz mi hiç? El ele yürümek istediğiniz kişiyi, yağmur simsiyahken yanınızda bulabildiniz mi hiç? Size umudu anlatamam, umudu size güzel melodili şarkılar anlatsın. Size ferah günleri anlatamam, filmlerden izleyin öyle günleri.

Ben size çürümüşlüğü anlatırım; kirliliği, kirlenmeyi, kirletmeyi, sabırsızlığı, tembelliği... Sessizliğin en çirkin yanlarını, yalanlarını, yanmayı, yakmayı, öfkeyi... Neyi dinlemek istersiniz, çalın kapımı. Evimde şeker yoktur, kusura bakmayın ama eğer dilerseniz bir tutam zıkkım kökü kaynatırım.

Necla KIZIL 12-D

Bana yalan söyleme sevgilim.

Ankara kartım yok diye, 90 kuruş fazla isteme benden.

Bana bağırma.

Türkçe ödevini yapmadım diye, anneme mesajlar gönderme sevgilim. Darılırim sonra sana.

Yokuşlar çıkıyorum, yokuşlar iniyorum her gün.

Bir bardak çayın yok mu, üzerine de limon sıkardım. Mazur gör beni; önümüz kış, vitamine ihtiyacım var. Limon yoksa çay da kalsın madem.

Neler oluyor bilsen. Otobüslerde kanıtlayamıyorum öğrenci olduğumu ve sık sık ıslanıyorum romantik olmayan yağmurlar altında. Şiirler kaçıyor, türkülerde kalmıyorlar otobüs tıklım tıklım olduğunda.

Bir çocuk gülümsüyor annesinin kucağında. Geç kalıyorum bazen. "Ya yok yazıldıysam." diye korkmuyorum ama geç kalmak da güzel, yetişmeye çalışırken pes etmek de.

Bazen içimde ırmaklar çağlıyor ki sorma; coğrafyaya dâhil değilse içimdeki ırmaklar, coğrafya müfredattan kaldırılır. Bazense, yörüngenin eksenim öyle bir eğikleşiyor ki bırak dört mevsimi; yirmi dört mevsim yaşıyorum ama en şubatlarından.

BağımsızlığınıKazanmışPoşetçay

PAŞA İLE SULTAN

Ahmet Haşim alınmasın, şahsi muhterem olan san'at değil aşktır. Bazen Yunus misali “İşidin ey yârenler / Kıymetli nesnedir aşk”. Bazen de “Elinde sükkeri ayruğa sunup / Ağuyu kendi yutmaktır adı aşk” diyip Eşrefoğlu misali serden geçmektir aşk. Bize göre âşık, maşukuna tutkuyla bağlı; maşuk ise toprağa küskün bir çiçek kadar nazlıydı. Tabi bunlar, modernizmin bize dayattığı aşk tablolarından çok önceydi. Bundan dolayı aşkı, bizden olmayan ve bizden olan diye ikiye ayırdık hep. Mesela sevemedik Romeo ve Juliet'i. Orada çizilen aşk tablosu, bizden değildi. Leyla ile Mecnun da bu hikâyenin farklı bir versiyonuydu. Leyla bir aşiretin kızıydı ve Mecnun Leyla'yı kaçırmaya, başka bir aşiretten askerlerle gidiyordu. Sevdiği kız için kavgaya giderken mahalle kahvesinden adam toplayan bir adam gibiydi burada âşık. Bizi aşka soğutuyordu bu.

Aşkı sevmediğimizden değildi elbet. Biz aşkı hep, kahramanlıkla paralel gördük. Aşk, vecd ve kahramanlık beraber ilerliyordu gönlümüzde. Bazen, ağzımızdan çıkmayan sözlerde bulduk bütün gerçeği. Ne kadar cesur olsak da yokluk bizi ürkütüyordu. Sonsuzlukla ilerlemek, birisine sarılmak, birisinin hafızalarında yaşamak. İşte bize göre aşkın ve kahramanlığın bütün kaynakları burada yatıyordu. Tam bu sıralarda, bir aşka şahit olduk biz de. Bir paşa ile sultanın aşkına... Bir Enver ile bir Naciye'nin aşkına...

Enver, Makedonya Dağları'ndan Trablusgarp Çöllerine; Sarıkamış'ın dondurucu soğuşundan Bab-ı Ali'nin karanlık sokaklarına yürüyen bir delikanlıydı. İmparatorluk, günden güne parçalara ayrılırken o sağır değil tavır olmuştu. Enver'in bu kavgası bir destan, aşkı ise masaldı. Ciğerimizin ta içine işliyordu bu aşk. Niye diye pek çok kez sorduk da kendimize. Sual pek zor, cevaplar ise pek derindi kendimizde. Mesela Naciye'ye mektuplarında “Canım” diye bir şey demiyordu hiç. Can pek nihayetinde önemliydi ama maddi idi. Yani ölümle son olacak bir şeydi. Naciye Enver'in ruhuydu, yani maddi olarak son olsa da manevi olarak devam edecekti.

Enver'in, ölümünden 5 dakika önceki mektupları geçti elimize. Dönüşü için bir söz vardı. **“İşte efendiciğim, hemen şu satırları yazarak mektubumu kapatıyorum ve içine her gün sana topladığım buranın yabani çiçeklerinden maâda kaç gecedir altında yattığım karaağaçtan kopardığım ufak bir dalı leffediyorum. Seni öper, sever, kucaklar, bu mevcudiyet-i maddiyemle aşk ve iştihakımla (hasretimle) sarılarak... Huda'nın birliğine, yavrularımla beraber emanet ederim; ruhum, efendiciğim. Karaağaca çakımla ismini yazdım.”** Enver'in

Romantizme dair, sevdalanmamıza dair mananın sırrı; buradaydı. Karaağaca kazınan sadece birkaç harf. Enver, elbette Naciye'yi çok sevmekteydi ama namuslu adamdı. Bardız Geçidi'nde, zifiri karanlıkta; ardına bile bakmadan tek başına oraya saldırmasının altında da aşkı yatıyordu. Ruh coğrafyamızdan gönül coğrafyamıza kavgalardan kaçmıyordu. Enver Naciye'ye elbette ki pek özlemle, “Görevim bitene kadar beni bekler misin?” diyordu. Zaten aşkın özünde de bir kavuşmama vardı.

Tarihler 4 Ağustos'u gösterdiğinde Enver, Pamir Dağları'nın Çeğen Tepesindeydi 5 arkadaşıyla. Bir baskın sonrasında, atı üzerinde, yalın kılıç, mitralyözlerin üstüne koşuyordu. Hürriyet kahramanı, hürriyetine koşuyordu. Allah'a, Naciyesine koşuyordu. Ölüyordu ama ölmeyecekti. Varın, siz anlayın cümlelerimizi. Kim ondan daha şehitti ki o gün Çeğen Tepesinde. Göğsü kanlı, boynunda dürbünü, koynunda mushafıyla...

Sanırım bu yüzden sevdik Enver'i de. Kavuşmadığı için değil, kavuşmamayı göze aldığı için... Enver mektuplarında aşkı yazıyor diye bugün; teknoloji harikası telefonlarımıza, bilgisayarlarımıza değil de mektuplarımıza kazıyorduk cümlelerimizi. Enver Naciye'sini özlüyor diye, bize de güzel geliyordu özlemek.

Enver bir komutandı, bir liderdi, cesurdu ama her şeyden öte bir âşıktı. Kalbinde Naciyesi dışında bir şeyleri taşıyan, görev için Naciyesini kalbine gömecek kadar da vazifesine de âşıktı. Bu yüzden belki de biz hep biraz “ENVER”dik. Sevdiğimize de biraz “NACİYE” gözüyle baktık.

*“Bilirim ki sen sevdayı
Hoşnut kavgalarla yanyana
Parmaklık parmaklık işlersin
Gün ola harman ola türkülerle”*

**Taşdemir
29.12.2014
23:34
ERYAMAN**

ERASMUS PROJESİ

TOKİ A.L. her yerde! Okulumuz Erasmus Plus projesi kapsamında faaliyetlerde bulunmaya devam ediyor! Erasmus + ; asıl amacı farklı ülkeler arasında kültür tanışıklığı sağlamak olan bir Avrupa Birliği projesi. Türkiye, Polonya, Romanya, Bulgaristan, İsveç, İzlanda ve Çek Cumhuriyeti olmak üzere yedi ülke katılımlı projede, okulumuzun yürüttüğü projenin adı; Hayatımızdaki Göller.

İlk gezide, sorumlu öğretmenler Murat Kayan ve Fatih Akkaya; yedi ülkenin proje sorumlusu öğretmenleriyle yapılacak toplantı için; Polonya'nın Opole kentine gitti. Bu ziyaretin amacı, fikir alışverişinde bulunulması ve projede daha yetkin hale gelinmesiydi.

İkinci gezi; sorumlu öğretmenler Murat Kayan ve Metin Erdoğan; öğrencilerimiz Aysu Varlı, İrem Nur Kaya, Yiğit Oymak ve Aysu Sarıkaya ile Çek Cumhuriyetine oldu. Bir hafta, katılımcı öğrencilerin evlerinde ağırlanan öğrencilerimiz; keyifli ve eğitici deneyimlere sahip oldular.

Hafta boyunca Brnadaki Mestske Vicelete Gymnazium okulundan proje gönüllüsü öğrenci ve öğretmenlerle şehri gezen ve altı ülkeden gelmiş diğer gruplarla kaynaşan öğrencilerimiz; ülkemize unutulmaz anılar, arkadaşlıklar ve hediyelerle döndüler.

Süreç boyunca aylardır, canla başla çalışan proje ekibimiz; Ankaradaki Eymir ve Mogan göllerinin tanıtımı için çeşitli faaliyetlerde bulunuyor. Projemizi okul geneline yaymak için öğrencilerimiz, "okul panosu hazırlama, afiş, broşür ve okul televizyonunda kısa film hazırlayıp yayınlama" gibi görevler üstlendiler.

Eymir ve Mogan gölleri çevresine gezilere giden ekibimiz, "çevreyi tanıma-tanıtma hazırlıkları, göl kenarında belgesel çekme, sosyal ve sportif aktivitelerde bulunma" gibi etkinlikler yapıyor. Farklı ülkelerden gelecek arkadaşlarını en iyi şekilde ağırlamak için; "Gölbaşı Belediyesi ile iletişime geçerek; çeşitli spor, gezi-eğlence organizasyonları" için gayret gösteriyorlar.

Şimdi de, Mayıs ayında gerçekleşecek Türkiye ziyaretini planlayan öğrencilerimiz; yeni arkadaşlarıyla tanışacak olmanın heyecanını ve tatlı stresini yaşıyorlar. Hem eğlenceli hem öğretici olan bu proje, öğrencilerimiz tarafından sevmeye ve sahip çıkılmaya devam ettikçe; pek çok öğrencimiz daha, dünyanın farklı yerlerinden arkadaşlar edinecek; gezerek, görerek, yaşayarak öğrenecek; farklı yaşamlar, dinler, diller, kültürler hakkında bilgi sahibi olacaklar.

TOKİ'nin amacı bilinçli, katılımcı, aktif ve içinde yaşadığı dünyayı tanıyan, insanları seven öğrenciler yetiştirmek değil mi zaten!

SAVAŞ VE BARIŞ

Barut kokusu... Ciğerlerinin isyan etmesine sebep olacak kadar keskin, yakıcı... Yürüyorsun, gözlerin kısılmış. Dökülen kanı anımsatmak istercesine kızıl bir gök... Kızılların arasında yer edinmiş gri gölgeler... Bir müddet, bu gri gölgelerin ahengini seyrediyorsun. Daha sonra zihnini gölgelendiren bu gölgelerin, göğüs kafesine baskı uygulayan ve içine sızmış olan savaşın buğusu olduğunu anlıyorsun.

Gök kızıl, toprak kızıl.
Kan... Kan soluyorsun. Ürperiyorsun.

Ruhlar usul usul süzülürken toprağa, gözlerini yumuyorsun. Sızlayan yaraların umurunda değil ya da umurunda. Ama sen umursamamayı yeğliyorsun. Eline doğru yol alan kırmızı, kafatasının duvarlarında derin ağırlar yaratan hırçın düşüncelere karışıyor.

Merminin metal ışıltısı göz kapaklarının ardında tüm soğukluğuyla beliriyor. Yaran, savaşı anımsatmak istercesine daha da sızlıyor.

Nefret ediyorsun. İnsan olmaktan nefret ediyorsun.

Savaş; ölmek mi, öldürmek mi? Savaş toprak hırsı mı, idealler uğruna kanlı bir sataşma mı? Aklında binlerce soru, sorularla mücadele eden sebeplerden doğan binlerce fısıltı... Silahından çıkan o lanet metal paçasının, kimlerin geleceğini katlettiğini düşünmek vicdanını çıldırtıyor. Etrafını kaplayan dehşeti göremiyorsun. Şu an kendi azabını yaşıyorsun.

Adımlarının bağdaştığı, çamurlaşmış toprağa odaklanıyor bakışların.
Boğazındaki yumru, nefesini kesiyor. Yutkunuyorsun.

Göğsünde hissettiğin acı, ruhunu parçalarcasına söküp alıyor. Göz bebeklerin irileşiyor. Ilık bir meltem süzülüyor kalbinden. Zihnindeki tüm fısıltılar, uğuldayan haykırışlar, nefretin, hüznün, vicdanın ve sen sessizliğine gömülüyorsun. Nabzın, ritmini bozuyor. Nasırlı ve kana bulanmış elini kalbine götürüyorsun. Dokunduğun an, bacakların senin hâkimiyetinden çıkıyor. Yere yığılıyorsun ve bir klişe gerçekleşiyor. Evet, evet hayatın bir film şeridi gibi akıyor gözlerinin önünden. Ölümün alaycı sırtışı peyda oluyor kızıl gökte.

Barışın değerini, savaşta anlıyorsun.

Dostlarınla beraber olduğun huzurlu bir akşam yemeğini anımsıyorsun. Arka planda acılı haykırışlar ve silah sesleri yerine mutluluğun senfonisi... Hoş sohbetler... Şen şakrak bir kahkaha çalınıyor kulaklarına. Kahkahanın sahibi sensin. Birden hiç yaşanmamış gibi bir şaşkınlık çöküyor üzerine.

Şimdi, burada hangi sebepten dolayı bulunduğuna hayret ediyorsun.

Ah, doğru ya savaş. Ne çabuk unuttun? Ölünce cennete mi cehenneme mi gideceğini düşünüyorsun. Cennete gideceğini umuyorsun. Çünkü şu an cehennemdesin.

Peki, bu cehennemi ya sen yarattıysan?

Kübra ÇALIŞKAN 10-A

MACARİSTAN GEZİSİ

2014 yılının ağustos ayında Macaristan'a seyahat etme fırsatı buldum. Orada biriktirdiğim güzel anıları paylaşmak isterim.

7 Ağustos'ta İstanbul üzerinden aktarma yaparak Macaristan'ın başkenti Budapeşte'ye gittik. Oradaki otelimize yerleşmeden evvel bir şehir turu yaptık. Budapeşte; Buda, Peşte ve Eski Buda şeklinde üç kısımdan müteşekkil. Buda düz, Peşte ise dağlık. Aralarında muhteşem bir heybet ve izlemeye doyulmaz bir güzellikle Tuna Nehri akıyor.

İlk ziyaret mekânımız Kahramanlar Meydanı. Macarların ilk defa devlet olmalarını sağlayan 7 boyun liderlerinin heykelleri tam ortada. Kenarlarda ise diğer büyük komutanlar var. Tarihte Osmanlı'ya karşı Macarların tek, Hıristiyanlığın ilk galibiyeti olan Belgrad Bozgunu'ndaki (Fatih'in ordusunun karşısında savaşan) komutan Hünyadi Yanoş'un heykeli milli bir kahraman olarak burada mesela. Burası milli törenlerde Macaristan'ın "AnıtKabir"i gibi, başlangıç noktası.

Oradan Balıkçılar Meydanı-Kalesi'ne geçtik. Balıkçılar tuttıkları balıkları burada satar, savaş zamanında da burayı muhafaza ederlermiş. Buradaki büyük kiliseye Osmanlı hiç dokunmamış. İçindeki tasvirleri, haçları, ikonaları küçük bir odaya yerleştirip cami olarak kullanmış.

Bir ara not: Osmanlı'nın anlaşma ile terk ettiği yerlerde Osmanlı camileri ve diğer eserleri yaşamayı sürdürse de Macaristan gibi son nefere kadar direnilen yerlerde camilerde savaş dolayısıyla oluşan tahribat tamir edilmediği için hemen hemen hiç eser kalmamıştır.

Nitekim Estergon Kalesi'nde Osmanlı'nın aynı Balıkçılar Meydanı'nda olduğu gibi muhafaza ettiği büyük kilise de savaş esnasında yıkılmış daha sonra yenisi yapılmış.

Estergon Kalesi. Türk'ün birden çok defa Kızıl Elma seçtiği tek hedef belki. Sürekli el değiştirmiş. Çok canlar almış, adına türküler yaktırmış. Estergon Kalesi ziyaretimle ilgili tek pişmanlığım yanımda çay olmamasıdır. Tuna'nın Estergon'dan öyle güzel bir seyri var ki...

Estergon surlarının dibindeki Hacı İbrahim Camii, Budapeşte'de kalan tek Osmanlı Camii, tek Osmanlı eseri... Savaşta yarısı yıkılan minaresi tamir edilmeyen bu cami şu anda müze olarak kullanılıyor.

Gül Baba Türbesi de İslam için memleketinden yüzlerce kilometre uzağa gelmiş ve bu himmetle birçokların Müslüman olmasına vesile olmuş bir Allah erinin hatırası olarak Peşte kısmında ziyaretçilerini bekliyor.

70 küsur ülkenin katılımıyla gerçekleşen "Turan Kurultayı" adında bir Türk kültürü şölenine katılmak için gittiğimiz Macaristan'da kurultaydaki Türk'ten çok Macar yoğunluğu bizi üzse de bir süreliğine Orta Asya günlerini yaşar gibi olduk.

Meraklılar için: Biz "Macarlar Türk'tür." diyoruz ya, onlar da "Türkler Macar'dır." diyorlarmış. Dillerine gelince bizim gibi sondan eklemeli, cümle dizilişleri de aynı.

Son olarak "Şu yüzden Macaristan'a tekrar gelirdim." diyebileceğim şey Tuna Nehri'dir. Zira fotoğraf makineleri, Tuna'nın güzelliğini sergilemekten acizdir zannımca.

Eshabil AKYOL 12-D

SESSİZ ÇIĞLIĞIM

Karanlık, boş sokaklarda;
Belli belirsiz gölgeler var sanki ardımda.
Her ne kadar kurtulmaya çalışsam da,
Hep yol alır, umutsuzluğum ardımda.

Dönüp dolaşıp, aynı yere vardığımda,
Diyorum ki: Ne boş bir dünya.
Ama güneş öyle doğdu ki ufukta,
Sabretmem gerektiğini, anladım sonra.

Daldım gene düşüncelere,
Kapıldım, olur olmaz hayallere.
Burada yaşamak da güzel bence,
Kendi dünyanda, kendince...

Uğulduyordu rüzgâr, kulaklarımda,
Dönmeye devam ediyordu, etrafımda,
Aldı beni yanına,
Sürükledi diyarına.

Sesimi çıkarmamaya çalışsam da,
Kelimeler şekilleniyordu, bir anda dudağımda.
Ağzımı açmasam da,
Sessiz çığığım dört bir tarafta, siz,
duyamazdınız asla!

Soluğumun tıkanıdığı anda,
Kelimeler düğümlenir boğazımda.
Konuşmak her ne kadar zor olsa da,
Susmak daha imkânsız gelir bana, böyle
anlarda.

Bir türkü dilimde döne dura,
Yankılanır o da, nakaratlarımla.
İçimi bir endişe alırsa,
Dalarım tatlı rüyalara.

Yine doğuyor, bir gün daha,
Hanemin duvarına.
Gözlerimi açtığım anda,
Yine bulurum kendimi, karanlık, boş
sokaklarda...

Bengisu ARSLAN 9-G

SONBAHAR

Sonbaharı sevmem hani,
Bilirsin sen de bunu.
Demesem de hiç, bilirsin.
Yollarda tek başına konuşmak delilik değil,
Yalnızlıktır, sensizliktir, hiçliktir.
Boşluktayım, buram buram sonbahar
kokluyorum,
Ayrılık hüznüyle harman ve biraz da
sararmış soğuk.
Yapraklarda da burcu burcu seni
kokluyorum,
Bu sonbaharın arasından çekip alıyorum.
Çamura battı hardal sarısı botlarım,
Arada bir de, gelmiş misin diye yoklarım.
Çamur olan sadece botlarım mı sanır ki
sonbahar!
Farkında mısın, eriyorum buhar buhar.

Nisanur EKMEKCİ 10-F

ŞİİRCİK

Bir şiir tuttum,
Ufacık,
Minicik,
Küçücük bir şiir.
İçine sığdırdım ne varsa,
Bir şey kalmadı,
Her şeyi görünce, öylece ufaldı.
Sakladım hislerimi,
Yazamadım bildiğimi.

İnceledim bu safsatayı,
Hissettiğim, abartısız çor.
Kim anlar ki? Ateşteki kor!
Bir şiirciğe sıkıştırdım her şeyi,
Uğraştım, didindim, kapatamadım.
Ben bulaştım bir kere,
Bu hayali yaşatamadım.

Nisanur EKMEKCİ 10-F

Rüzgâr neden hep yüzümüze doğru eser,
Bize bir şeyler mi anlatmak ister patavatsızca.
Yoksa sırf başkalarına kötülük olsun isteyen
çocuklar gibi,
Kötülük için kötülük ideolojisini mi
benimsemiştir?

Hayat bazen, Posta gazetesi şiirleri kadar
gereksiz,
Yazılmak için yazılmış olmak,
Yazılmak için yazılmış olmamak,
Bütün mesele bu değil miydi?

İlkokul öğretmenim öğretti bana,
-Kulakları çınlasın-
"Dizelerin ilk harfleri büyük başlar çocuklar",
"Peki, hep mi büyük başlar?" sorusu kadar
masumduk o zamanlar,
Dedim ya / bizler de masumduk o zamanlar.

Ne zaman öğrendik, sigara dumanını
içimize çekmeyi,
Ne zaman öğrendik, duman
gözümüze kaçtığında,
Yanıımızdaki kıza belli etmemeyi.
Ne zaman cips kolayı bırakıp,
tuzlu fıstığa döndük
Sahi,
Ne zaman böyle cool çocuklar olduk,
Ne zamandan beri, sizce biz,
bizden uzaklaşır olduk.
Üzerimize yağın karla beyazladık,
Yine üzerimize yağın yağmurla, birbirimizden
arındık.
Bize dayatılan kurallara göre oynadık,
Ama nedense kazanan hiç biz olmadık...

Alparslan F. ALTAYTAŞ 12-D

Sen görmedin ya, yüzüm çingene karası
Ama geçtim sevdadan
Çelimsiz çocuklar olarak anlatılanlar,
Şezlonglara uzanmış
Beni bekliyorlar.
Elden ele belgeleri dolaştırırlarken
Filtreli gözlüklerini ben kırmışım gibi
Ama az kişi sesleniyor:
"Atlantis'e ulaşamayacaklarmış!"
Onlardan bu yana yüzdüm kaleye
Topuk sesleri ip astırsın
Kelleleri alsın
Haberler iyi paşam!
Ölüm korku değilmiş!
Maktuller gölge kovalamazmış
Göğü de kovalamazlarmış
Zaman ne demek bilenler söyledi,
Aleyhlerinde serzenişleri kabul etmeyenler...
O küfürbazlar söyledi
"Sahi" dedik:
Akrebin başını döndürmese yelkovan
An'ı bilebilir miydik?
Doğmazdı çocuklar,
Yaşama dair olmadan belki yetişirdi elleri
Anaların nasırlı ellerine...
Uzun perdeler olmazdı.

İlayda MERCAN 12-D

DİLEKÇE

Sayın beynim ve sayın kalbim, kendinizi temiz tutamadığınız için sizden şikâyetçiyim. Sesimi duyurmak için bu yola başvurdum. Aslında beynime seslenirken beynimi kullanıyorum, düşüncelerimi kalbime anlatıyorum. Her şey garip.

Kalabalık bir ortamda konuşan, gürültünün farkında olmaz ya hani. Hayata karşı herkes farklı düşünürken, birisinin onu izlediğinden haberdar değildir ya. Bu da garip.

Sınıfta oturuyorum. Öğretmen gelmeden önce, herkes tahta başında. Biri bağıırıyor, biri kahkaha atıyor, biri sınava çalışıyor, öteki önceki sınavın notunu düşünüyor. Evde kardeşiyle, annesiyle kavga edip gelenler, gülerken içindeki burukluğun farkında. "Neden?" diyor. "Niye rahat gülemiyorum." Ama bilmiyor ki dün öylesine duyduğu bir şey yormuştur onu, üzmüştür. İşte ben de sıramda oturuyorum ve hepsine bakıyorum. Bir şeyler görüyorum. Birinin gözündeki kini, birinin gözündeki saflığı...

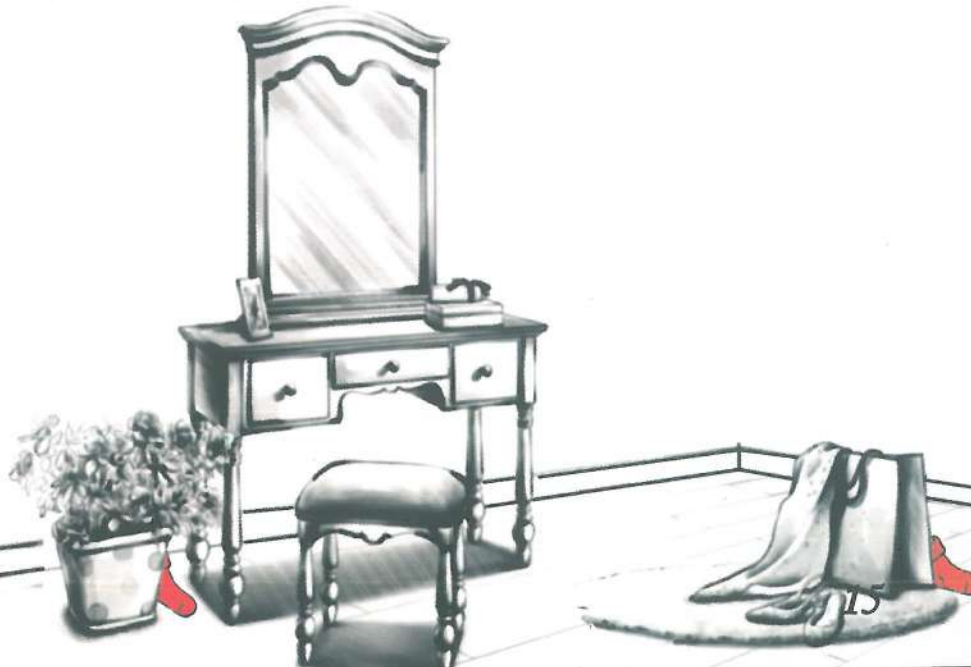
Huzursuzum. Bir arkadaşım, "kardeşim" dediği insanı dinliyor. Ben, konuşanın gözündeki kötülüğü görüyorum. İki gün önce küçük bir tartışma yaşadığım insana üzülüyorum. Keşke demeseydim, diyorum.

Yine yordum kendimi. Ona karışıyorum, buna karışıyorum. Her şeyi çözebilecekmiş gibi derdi olanı, mutlu olanı hepsini dinliyorum. Rahatlasınlar, mutlu olsunlar istiyorum. Onun annesiyle kavgasını, bir diğerrinin gençlik hatası olan aşkını dinliyorum. Çok sevdiğini söylüyor, onun da onu sevdiğini. İnanıramıyorum. Niçin bu yaşta aşka inanmadığıma inanıramıyorum. Bu sefer kime üzülüyorum biliyor musunuz? O arkadaşımın gerçek hayat arkadaşına. Çok güzel bir hikmetle ilerde karşılaşacağı ve hep beklemesi gereken kişiye ihanet ediyor. İnanıramıyorum.

Sayın beynim ve sayın kalbim, temiz tutamadınız kendinizi.

Kini, nefreti gördünüz, küfürleri duydunuz. Ya suç sizde, bu bir şikâyet dilekçesi olacak. Ya da ben kendi başarısızlığım yüzünden sizi suçladım ve bir özür dilekçesi olacak. Kararı veremedim. Bu dilekçeyi herkes kendine uygun düzenlesin. Başta şikâyetle başladım ama yazdıkça farkına vardım ve sizden özür diliyorum.

Aleyna SALIŞ 9-D

SENSİZİM

Sensiz bir hafta... Bu bir haftada 10 kilo vermek bile anlamsız geliyor bana. Oje sürmeyi çok sevdiğim tırnaklarım, ne kadar da kötü görünüyorlar şimdi. Evin önünden geçen dört egzozlu Şahinlerin son ses çalan şarkıları vardı ya, artık onlar fısıltı gibi geliyor bana. Sessizliğe hapsediyorum kendimi, sensizliğe de. Ne yazdığımı bilmeden karalıyorum sayfaları, satırbaşlarında seni görüyorum, senin sesin zil sesi sanki. Oda spreyi senin kokun. Çorapla parmak arası terlik giyecek kadar saçmalıyorum sensizken. Yalnız hissediyorum kendimi, yapayalnız, yetim bir çocuk kadar çaresiz. Nefret ediyorum insanlardan, sanki hepsi bana düşman. Hiçbiri senin bana zamanı durduran bakışların gibi bakmıyor. Dua ediyorum her gün tekrar eski ben olmak, sahilde pervasızca fıstıklı dondurma yemek için. Ve dondurmamı yerken yanımda seni istiyorum. Halogramik gölgenin gözlerine bakmak. Seni klonlamak istiyorum. Sen sen olacaksın ama sen olmayacaksın da. Senin gibi bencil olmayacak mesela. Düşünceli olacak. Dondurmamı yedikten sonra bademciklerim şişmesin diye bana ılık suyu zorla içirecek kadar düşünceli... Senin gibi güzel bakacak mesela. Ama sahte olmayacak göz bebekleri. Kandırmayacak beni misafir çocuğunu kandırır gibi. Bilgisayardan oyun açacağım diye oyalamayacak beni. Hayallerimin gerçekleşmesine az kaldı. Sensizliğe son verecek icadımın en ufak ama en önemli son parçasını arıyorum. Eğer bulursam halogramik sevgilisi olan ilk mucit olacağım. Pes etmeyeceğim, büyük parçalara ulaşmışken.

Aleyna SÜLE 10-A

BİR TUTAM

Ben kuş olsam,
Sen kafes.
Hapsetsen beni dünyanda.
Bir tutam sevgi gerekiyordu aslında,
Kalbimdeki boşluğu doldurmana.
Ben dünya olsam,
Sen güneş.
Isıtsan beni kalbinin sıcaklığında.
Bir tutam heves gerekiyordu aslında,
Sonsuzluğa ulaşmaya.
Aslında sadece sen gerekiydin bana,
Bir tutam aşkla kavrulmaya.

Ebrar Meyra KARACAKURT 9-E

SAKLAMBAÇ

Saklambaç oynardık bazen,
Ebe hep o olurdu,
Saklanan ise ben,
Kalbine saklanırdım,
Bulamazdı hiç beni,
Arardı hep,
Önüm arkam,
Sağım solum ebe derdi,
Ama hiç sobeleyemezdi,
Her yere bakardı;
Ancak unutturdu,
Bir yere bakmayı,
Zaten beni bulsaydı,
Yaşardık biz bu aşkı.

Gizem ELAT 9-F

BİR ŞEY

Bir Şey var bugün havada. Gün biraz garip. Ben biraz garibim. Neler olduğunu anlayamıyorum. zgn mym, mutlu muyum? Bilmiyorum. "Ağla, rahatlarsın." derler ya hani, ağlamak istemiyorum. Biri kaburgalarımı sıkıyor nefes almayayım diye. Oyun mu oynuyor, öldürmeye mi çalıŐıyorsa bilemiyorum. Nefes almak istiyorum.

Kendimi dıŐarı atıyorum. Duvarlar yokken hava daha bir iyi sanki. Gökyüzü daha sevimli arada cam olmayınca. Hafif bir serinlik var ama Őtmyor. Normalden biraz kapalı gibi hava. Kestiremiyorum. Derin bir nefes alıyorum. Ciğerlerimle oksijeni kucaklamak istercesine bırakmıyorum uzun süre nefesimi. Kaburgamı sıkın parmaklar bir bir çözülüyor. Yürüyorum.

Burnumun ucuna bir damla düŐüyor. Parmağımın tersiyle silip gökyüzüne bakıyorum. Yağmur baŐlayacak. Derken bir damla daha. Bu sefer elmacık kemiğime düŐüyor. Silmiyorum. Varlığını hissetmek ne kadar güzel. Rzđarın saçlarımı dağıtmasına izin vererek başımı iyice kaldırıyorum. Gözlerim kapalı. Başka bir damla kirpiğimden eneme süzülüyor. Ellerimi iki yanına açıp dönmeye başlıyorum. Bir tebessüm yayılıyor yüzüme, hızlanıyorum.

Yağmur da hızlanıyor benimle beraber. Saçlarım, kıyafetlerim sırlıklam. Kimin umurunda? Durup etrafıma bakıyorum. Sadece ben değil, herkes umursamaz. Tek dertleri ıslanmadan bir yere sığınmak. Yürürken onları izliyorum. Bir tanesi yeni ütülenmiŐ takım elbisesi ıslanmasın diye bir binanın kapısına sığınmıŐ öylece dinmesini bekliyor. Başka biri ellerini yüzüne siper etmiŐ koŐuyor. Makyajı akar da arkasına saklandığı maskesi dŐerir diye panik içinde. Omuz silkip yoluma devam ediyorum. Nereye gidiyorum? İnan bilmiyorum.

enemden szlen suları umursamadan sadece yürüyorum. İnsanlar koŐuŐuyor. Herkes bir panik içinde. Yalnız bir ocuk cıvıltısı geliyor yakınlardan. Dönüp bakıyorum. Yağmurun tadını bir tek o çıkartıyor. AlkıŐ çırparak yerinde sıçrarken tekrar gülümsüyorum. Ama o da çok sürmüyor. Annesinin balkondan bađırıŐıyla boynunu büküp binaya giriyor küçük.

Taze im kokusu ilk defa hoşuma gidiyor. Kokunun geldiği yere doğru yöneliyorum istemsiz. Bir Şey var orda beni çeken. KöŐede gövdesi kırılmıŐ sarı bir çiçeğin üstünde bir kelebek... Kahverengi benekli. Islaklığını umursamadan imlere oturuyorum. İncecik kanatları var. Saydam. Zarar görmez mi yağmurda kanatları? Ellerimi üstüne siper ediyorum. Mutlu olmak için çok büyük bir neden gerekmiyor aslında. Sadece bir Şeylere ihtiyacım var. Neye olduğunu da bilmiyorum. Kelebeğe yaklaşıyorum iyice. Belki de bu bile yeter. Kim bilsin? Fııldırıyorum kelebeğe:

"Bir Őeyim olmaya ne dersin?"

Feyza AĞZITEMİZ 12-D

İLK TÜRK YAPIMI TELEVİZYON “NEVTRON”UN İNCELENMESİ

Projemizin amacı ilk Türk yapımı televizyonun ne zaman ve kimler tarafından üretildiğinin araştırılması; Ankara'nın en önemli yaşayan tarih mekânlarından biri ve başkentin ilk sanayi müzesi olan Çengelhan Rahmi M. Koç Müzesinin tanıtılmasıdır.

İlk Türk televizyonunun ne zaman ve kimler tarafından üretildiğini, geçmişten günümüze tüm dönemlere ait, endüstri ve mühendislikle ilgili objelerin ve belgelerin toplanmasını, araştırılmasını, korunmasını ve sergilenmesini sağlayan müzelerin tanıtılması, yerli malı üretiminin desteklenmesi ve konu ile ilgili bilimsel araştırmalara ve uygulanabilir çözüm önerilerine ihtiyaç olduğu ortaya çıkmıştır.

HAZIRLAYANLAR: M. Çağrı KAVGACI - M. Can ÜLGEY
ÖĞRETMEN: Sedat TEZER

ANKARA'DA MİLLİ MİMARLIK AKIMI ESERLERİNİN SANAT TARİHİ AÇISINDAN İNCELENMESİ

Projemiz, Türkiye Cumhuriyeti'nin başkenti seçilen ve kuruluş yıllarındaki modernleşme atılımının önemli bir aşamasını temsil eden Ankara'nın imarı ve kentin planlı gelişimi için yapılan I. Milli Mimarlık Akımı eserlerinin, şehre yansımalarının sanat tarihi açısından incelenerek bu yapıların tanıtılması amacını taşımaktadır.

Başkent Ankara'da yapılan I. Milli Mimarlık akımı eserlerinde, Türk insanının düşünce ve hayallerini yansıtan hususi bir mimari tarzın uygulandığı görülmüştür. Küçük bir kasaba olan Ankara'da uygulanan bu mimari, yapı usulleriyle toplumda hayranlık uyandıran büyük ve güzel eserler ortaya çıkarmıştır. Türkiye'nin planı yapılan ilk şehri olan Ankara'da, Osmanlı mimari öğelerinin yeniden yorumlanmasına dayanan I. Milli Mimari Akımın etkisi daha çok kamu binalarında görülmüştür.

HAZIRLAYANLAR: Bora ULU - Rıza BARIŞ
ÖĞRETMEN: Sedat TEZER

METAL İŞÇİLERİNİN İŞ DOYUMU VE TÜKENMİŞLİK DÜZEYLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİ

Bu çalışmanın amacı, metal işçilerinin çeşitli değişkenlere göre tükenmişlik ve iş doyumunu düzeyleri arasındaki farkı ortaya koymak, tükenmişlik ve iş doyumunu arasındaki ilişkiyi tespit etmektir. Araştırmanın sonucunda metal işçilerinin evlilere göre bekarların, geliri yüksek ve orta olanlara göre düşük olanların, aldığı ücretten memnun olanlara göre olmayanların, ustabaşı ve ustalara göre çırak ve kalfaların, deneyimli olanlara göre olmayanların, sendikalı olanlara göre olmayanların, sendikal faaliyetlere aktif katılanlara göre katılmayanların duygusal tükenme ve duyarsızlaşma ortalamaları daha yüksek, kişisel başarı ve iş doyumunu ortalamaları daha düşük çıkmıştır.

HAZIRLAYANLAR: Senanur GENCEL - H. Sinem BAŞKAL
ÖĞRETMEN: Bilge EMİL

ÖĞRENCİ EBEVEYNLERİNİN KOMŞU METAFORLARININ SOSYOLOJİK ANALİZİ ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA: YARDIMLAŞMA VE DAYANIŞMADAN ÇIKAR İLİŞKİSİNE

Bu çalışma, bir yandan toplumsal hayatın önemli bir parçası olan komşu ve komşuluk olgusunun, öğrenci ebeveynleri üzerinde oluşturduğu algıya dikkat çekmek; diğer yandan günümüzde gittikçe zayıflayan komşuluk ilişkilerinin yaşamımızdaki yerini ve komşuluk olgusunu metaforlar aracılığıyla sosyolojik analizini yaparak problemin çözümüne katkıda bulunmayı amaçlamaktadır.

HAZIRLAYANLAR: Edagül KAYIR- Beyzanur SIRAKAYA
ÖĞRETMEN: Bilge EMİL

SEVMEYİ SEVMEK

Sevmek... Belki de şu hayatı hala yaşamayı anlamlı kılan nadir şeylerden... Hayatın amacını sorguladığımız hayattan tekrar tekrar nefret ettiğimizde, yaşamak için pek de bir sebebimizin kalmadığı o anlarda o son çare, o son umut ışığı... Uzakta parlayan içini ısıtan, bir an coşkulandıran son bir kuvvetle elinden tutup tüm karanlıkların içinden seni aydınlığa çıkaran o duygu evet sevgi, sevmek...

Her şeye rağmen...

{{{ Sevmek... Şu tatsız, tuzsuz, anlamsız, boş dünyadaki bize hala yaşamak için, bütün bu acılara katlanmak için bir sebep sunan, tüm umutsuzlukların içinde, en karanlıklarda, yakıcı soğuklarda son biçare. O içimizi ısıtan en dipten çekip çıkaran umut ışığı. Her şeye rağmen...}}}

Sadece sevmek, karşılıksız sevmek... Ne kadar sevebilirsin? Hiç birini kendinden çok sevdiğin mi? O mutlu olsun diye üzülebilir gerkirse onun için kendinden bile vazgeçebilir misin? Sırf onu kaybetmekten korktuğun için... Onunla vakit geçirmek için bir saniye fazla görebilmek için nelerini verirsin?

Peki, insan neden sever? Nasıl sever? Ne kadar sevebilir?

O doyumsuz mutluluğa erişebildin mi hiç? Sevmeyi sevebildin mi hiç? Sadece onu bir dakika fazla görebilmek onunla bir saniye daha fazla geçirebilmek için, onunla sadece bir an daha fazla mutlu olabilmek için nelerini verirdin? Gözlerinin içinde sonsuzluğun derinliklerinde kaybolabilmek, ciğerlerini onunla doldurmak, her şeyi unutup onda kaybolabilmek için sen neler yaptın? Sen hangi acılara göğüs gerdin?

Her şeye rağmen sen ne kadar sevdiğin?

Sevmek aptallıktır der bazıları, aptallık değil saflıktır bence gerçek sevgi. Gerçekten seven insan için sonunu düşünmez çünkü. Sadece onu düşünür onun mutluluğunu ister, kendi mutsuzluğu pahasına, sadece onun iyiliğini ister kendi sonunu hiç düşünmeden. Bir an olsun tereddüt etmez onun için. Onun için üzülür onun için ağlar gerekirse. Sırf onun için ona olan sevgisinden bile vazgeçebilir gerçekten seven insan.

Her şeye mi rağmen?

Dedim ya için sonunu düşünmez gerçekten seven insan, aslında bilmez bu kadar sevmenin ona ne kadar acı vereceğini. Başta onunla iken sorun yoktur her acı vız gelir o yanındayken. Peki ya sonra ya onu kaybederse dediğim gibi düşünmez gerçekten seven insan bunları. Fakat olurda gelirse o kara gün ne yapar o kalp tek başına, tüm sıkıntılar yetmezmiş gibi bu sefer onun da yokluğu eklenirse acılar listesinin ta en başına, nasıl dayanır bu bitmek tükenmek bilmeyen sızıya. İşte bence o zaman anlar insan gerçek sevginin ne demek olduğunu. Üzerinden günler, haftalar, aylar dahi geçse de bir an olsun azalmaz o sızı. Ve işte o zaman anlar insan gerçek sevgiyi. Ne kadar sevdiğini o zaman anlar. Gerçekten sevdiğinin asıl farkına o zaman varır. Ne ile oyalanırsa oyalansın unutmaz kalp. Gerçek sevginin en kötü yanı da budur aslına, unutamamak. Bazen merak ederim her şeyi unutmak mı kötüdür yoksa hiçbir şeyi unutamamak mı?

Her şeye rağmen...

Zaman her şeyin ilacıdır derler bu yaraya da merhem olabilir mi acaba?
Durmadan kanayan bu kalbi de onarabilir mi acaba?

Kutuplarda yanıyor...

Ateşler içinde donuyor...

Okyanusun ortasında sana susuyorum...

Ve sonra çaresizce susuyorum...

FİZİK PROJELERİ

Zincir Reaksiyon Projelerimiz

BOBİNİN BAM TELİ

BatlamyusZekâsı

Bizim Pervane Heψsinden Şahane

Çark-ı Değişik

Enerji Arıyorsan Sinerji Bizde

Evrene Dair

Galaksiden

Kanatların Gücü Adına

Karanlık Madde

Şekl-i Pervane

Yeşil Aydınlanma

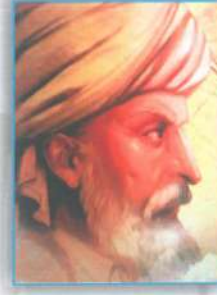
İki yıldır okulumuzun uygulama okulu olarak katıldığı Avrupa Birliği Destekli Zincir Reaksiyon Projesi Ulusal Bilim Festivali, 14 Mart 2015 tarihinde TED Üniversitesi'nde düzenlendi. Festivale Fizik Öğretmeni Zelihan Çakır'ın danışmanlığında katılan okulumuz, öğrencilerimizin hazırladığı "Bobinin Bam Teli" isimli proje ile Türkiye'yi, Almanya'da düzenlenecek olan ve 12 ülkenin katılacağı Zincir Reaksiyon Bilim Festivali'nde temsil etmeye hak kazandı.

KANATLANDIRAN MATEMATİK

HEZARFEN AHMET ÇELEBİ

Hezarfen Ahmet Çelebi, 1623-1640 yılları arasında saltanat süren IV. Murat zamanında uçma tasarısını gerçekleştiren matematikçidir. Geniş bilgisinden dolayı halk arasında "binfenli" anlamına gelen "Hezarfen" lakabıyla anılmıştır.

HAREZMÎ

Harezmi, IX. yüzyılda yaşayan ve cebir alanında eser yazan ilk Müslüman Türk matematik, coğrafya ve astronomi âlimidir. Harezmi 780 yılında Ha-rezm'de doğmuştur.

Harezmi, ilk defa, birinci ve ikinci dereceden denklem-leri analitik metotla; bir bilinmeyenli denklemleri de cebirsel ve geometrik metotlarla çözenin kural ve yöntemlerini tespit etti.

Matematikte **sıfır rakamını** ilk kez kullanan Harezmi, cebir bilimini metodik ve sistematik olarak ortaya koydu. Kendisinden önceki cebire ait konuları, yine ilk kez "CEBİR" adı eserinde sistemleştirdi.

Harezmi, matematik, astronomi ve coğrafya alanında çok sayıda eser yazdı. Yeryüzünün çapına ait hesaplarını KitâbuSûreti'l-Arz adlı kitabında topladı. Bu eserde, Nil Nehri'nin kaynağını açıklayan Harezmi, Batlmyus'un astronomik cetvellerini de düzeltti. Güneş ve ay tutulmasına dair incelemelerini topladığı Zicü'l-Harezmi adlı eserinde ise, astronomi için gerekli trigonometri bilgi ve cetvellerini de verdi. Harezmi, 850 yılında Bağdat'ta vefat etti. Üç oğlu olup, hepsi de matematik ilmi üzerinde ciddi çalışmalarıyla tanınır.

Matematik İle İlgili Eserleri

- El-Kitab'ul Muhtasar Fi'l-Hesab'il Cebri ve'l-Mukabele
- Kitab'al Muhtasar Fil Hisab el-Hind
- El-Mesahat

Astronomi İle İlgili Eserleri

- Ziyç'ulHarezmi
- Kitab al-Amal bi'l Usturlab
- Kitab'u-l Ruhname

Coğrafya İle İlgili Eseri

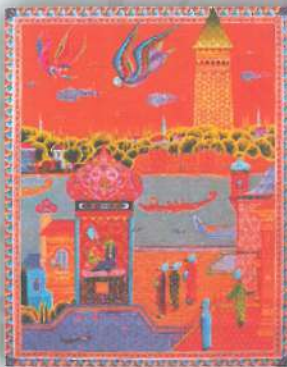
- Kitab Surat al-arz

Çelebi, çağından yüzyıllarca önce aynı düşüncüyü gerçekleştirmeye çalışmış; İmam Cevheri adlı bir başka Türk bilginini örnek alarak, "Uçan ilk Türk" Hezarfen Ahmet Çelebi; araştırma yapmaktan yılmayan, yiğit, akıllı ve bilgili bir kişiydi. Hezarfen Ahmet Çelebi'den önce havacılık tarihinde ilk olarak ünlü bir Türk bilgini olan İsmail Cevheri; kollarına kanat takarak ilk uçuşu denemesini yapmışsa da bu deneme ölümlü sonuçlanmıştı. Hezarfen Ahmet Çelebi, Cevheri'nin başarısızlıkla sonuçlanan deneyi üzerinde uzun süre düşünmüş, özellikle hava akımları ve kuşların uçuşunu inceleyerek kendi çalışmalarını onun bıraktığı yerden alıp geliştirmiş, **bugünkü hava taşıtlarının ilkel şeklini gerçekleştirmiştir.**

Galata Kulesi'nden kuş kanatlarına benzer bir araç takıp kendini boşluğa bırakan ve uçarak Üsküdar'dan Doğancılar'a inen Hezarfen Ahmed Çelebi, Türk havacılık tarihinin en kayda değer simalarından biridir.

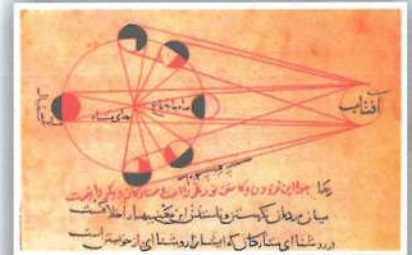
Hezarfen'in Uçuşu Mesafeyi Gösteren Harita

Mert SUNGUR 9- H

Vesile Nur TEMİZ 9-F

Matematik Sayfaları

Matematik Sevenler Kulübü Rehber Öğretmenleri
Fatma YİĞİT, Aysun ŞENDAĞ ve
Kulüp Öğrencilerinin Emekleriyle Hazırlanmıştır.

CAHİT ARF

Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu (TÜBİTAK) ilk bilim kurulu başkanı.

1910'da doğdu. Yüksek öğrenimini Fransa'da tamamladı. Ordinaryus Profesör unvanını İstanbul Üniversitesi'nde aldı. ABD'de araştırma ve incelemelerde bulundu; Türkiye'de yaşamak istediği için 1967 yılında Türkiye'ye döndü. TÜBİTAK'ın kurulmasında çok emeği geçti. TÜBİTAK Bilim Ödülü'nü alırken yaptığı konuşmada 'Bilim insanının amacı anlamaktır ama büyük harflerle anlamaktır.' bilim insanını açıklamıştır. Cahit Arf, 1997'de ağır bir kalp hastalığı nedeni ile ölmüştür.

Cahit Arf, cebir konusundaki çalışmalarıyla dünyaca ün kazanmıştır. Sentetik geometri problemlerinin, cetvel ve pergel yardımıyla çözülebilirliği konusunda yaptığı çalışmalar; cisimlerin kuadratik formlarının sınıflandırılmasında ortaya çıkan değişmezlerle ilişkin Arf değişmezi ve Arf halkaları gibi literatürde adıyla anılan çalışmaların yanı sıra "Hasse-Arf Teoremi" adı ile anılan teoremi matematik bilimine kazandırmıştır.

Cahit Arf, matematiği bir meslek dalı olarak değil, bir yaşam tarzı olarak görmüştür. Öğrencilerine sürekli: "Matematiği ezberlemeyin, kendiniz yapın ve anlayın. Matematik esas olarak, sabır olayıdır. Ezberleyerek değil, keşfederek anlamak gerekir." demiştir.

"Matematik de; resim, müzik ve heykel gibi bir sanattır." diyerek matematiğin sanatsal yönünü de vurgulamıştır.

ARILARIN MÜKEMMEL MATEMATİĞİ

Üstün yetenekleriyle bildiğimiz, mühendis vasıflı arıların yeni bir yeteneğinin daha olduğu iddia ediliyor. Arıların, bilgisayarların bile çözmekte zorlandığı çok zor bir matematik problemi olan "Seyahat Eden Satıcı Problemi" (aralarındaki mesafeler belli, n tane şehri sadece bir kere ziyaret ederek minimum zamanda dolaşma) problemini çözdüğü iddia edildi. Bilgisayarlar bile, olasılıklı bütün rotaların uzunluklarını karşılaştırarak; en kısa rotayı günlerce süren uğraştan sonra belirledi.

Londra Üniversitesi'ndeki uzmanlar, arıları bilgisayarlarla izlediler ve arıların en kısa rotayı hemen bulduklarını ortaya çıkardılar. Meğer onlar bunu hep yapıyormuş. Allah'ın bu küçük ama mükemmel işçileri, en kaliteli bal için karmaşık birçok yerde; daldan dala uçarken çok enerji harcıyorlar. Bu kadar enerjiyi en aza indirmek için en kısa yolu da bulmak gerek. İşte bu görünüşte küçük, ama değerinde büyük arılar bu rotayı tıkr tıkr çalışan minicik beyinlerinde hemen saptayıp hem daha az enerji, hem de daha az zaman harcıyorlar. Keşfin günlük hayatta trafik akışından, internet istihbaratına hatta "Tedarik Zinciri" yani Ticaret ve Lojistiğe kadar pek çok alanda kullanılabileceği belirtiliyor.

Aysu TÜRKER 9-A

Cansu ŞAN 9-A

MATEMATİK VE SANAT

"Matematik bilimlerin sultanıdır.
Carl Friedrich Gauss

"Matematiğin hiçbir dalı yoktur ki, ne kadar soyut olursa olsun, bir gün gerçek dünyada uygulamaya alanı bulmasın." **Lobachevski**

"Resim bir bilimdir ve tüm bilimler matematiğe dayanır. İnsanın ortaya koyduğu hiçbir şey matematikte yerini bulmaksızın bilim olamaz." **Leonardo Da Vinci**

PICASSO VE 4 RAKAMI

Picasso'nun öğrencilik yıllarında matematik öğretmeniyle aralarında ilginç bir sorun yaşanmış. Picasso, matematik dersinde ne zaman "4" sayısı ile karşılaşsa, "4"ü öne doğru fırlatmış bir burun olarak gördüğünden hemen geri kalan uzuvları da çizmeye başlamış. Böylece matematik dersinde çözmesi gereken problemleri yarıda bırakıp "4" ile uğraşmış. Öğretmeni, onun bu davranışına ne yaptıysa engel olamamış. Her seferinde Picasso, bunu yapmak için dayanılmaz istek duyduğundan ve gözünün o anda başka hiçbir şey görmediğinden bahsediyormuş. Hayal gücü oldukça geniş olan bu öğrenci, ileriki yıllarda yaptığı büyük eserler sayesinde sanat tarihinde önemli bir yere sahip olmuştur

PLATON'A GÖRE MATEMATİK

Platon'a göre, matematik, gölgeler âlemi ile idealar âlemi arasında bir ara âlem veya iki âlemi birbirine bağlayan bir geçittir. Mesela, ister doğada bulunsun isterse bulunmasın, geometrik biçimler bu ara âlemin varlıklarıdır ve bu nedenle mükemmel değildir; bunlarla ilgilenenlerin, teğetlerin bir daireye veya bir küreye birden fazla noktada değdiklerini kabul etmeleri gerekir. Ancak ideal bir daire veya ideal bir küre söz konusu olduğunda, yalnızca bir değme noktasının bulunacağı zihinsel bir soyutlama ile kavranabilir. İşte bu nedenlerle Platon, akademisinin kapısına "Geometri bilmeyen bu kapıdan girmesin." diye yazdırmıştır. Platon uygulamalı matematiği sevmemiş ve bu nedenle cetvel ve pergelin dışında hiçbir araç kullanmamıştır.

DECARTES'E GÖRE MATEMATİK

Descartes'in modern felsefenin ve birçok yönden modern matematiğin ve matematiksel fiziğin babası olduğu kabul edilir. Descartes, önceleri matematiği kesinliğinden dolayı över. Matematik merkezi konumdadır, öyle ki bu düşünceler bir tür matematikçilik olarak nitelendirilmiştir. Descartes her ne kadar çıkarımı övse ve ön plana çıkarsa da, aritmetik ve geometride sezginin öneminden de bahseder.

Descartes'in sonraki görüşlerini derinden etkileyecek husus, şüphecilikle karşılaşmasıdır. Descartes şüphecilere karşı entelektüel mücadelesi sırasında, neşur **ego cogito, ergosum (düşünüyorum, öyleyse varım)** formüleştirmesine varmıştır. Eskiden kesin diye kabul ettiği kanıt ve argümanların tümünü şimdi yanlış/geçersiz diye reddettiğini belirtir.

Descartes, bütün düşüncelerin yanlış olduğunu kabul ederek düşünme serüvenine devam eder. Fakat bütün düşünceler yanlış olsa bile, bu yanlış fakat var olan düşünceleri düşünen bir ego (ben) vardır. Descartes böylece, bütün

şüphecilere karşı kesin olan bir şey bulmuştur! Descartes, "düşündüğüm için varım (düşünmeseydim olmazdım)" dememiştir. Descartes var olduğunun kesinliğini düşünerek (daha doğrusu kuşku duyarak) anladığını söylemiştir.

Sonraları, matematiksel gerçekleri teolojik ve metafizik açıdan ele alır: Tanrı, sonsuz bir güçtür ve dilerse matematiksel önermelerin tersini doğru kılabilir. Tanrı, mükemmel olduğu için yarattıklarını aldatmaz ve bundan dolayı matematiksel hakikatlerin doğruluğu garanti altındadır. Ancak Tanrı'ya inanan insanlar, matematiksel hakikatleri tatminkâr bir dayanakla kabul edebilirler. Hatta kimi zaman, matematik dahil bütün kesin bilginin kaynağının Tanrı düşüncesi olduğunu söyler.

Descartes bütün bilimleri reform etme projesinin ilhamını, gördüğü rüyadan almıştır. Descartes, bunun kendisine ilahi bir ikaz olduğuna inanır ve çalışmalarına koyulur. Modern rasyonalist düşüncenin temsilcisi hiperbolik şüpheci Descartes'in, kesinlik peşindeki bütün çabası için; başlangıç esinini bir rüyadan almış olması garip değil midir?

DEĞERLERİMİZ

SORUMLULUK

ÇEVREYE DUYARLILIK

SAYGI

VATANSEVERLİK

SEVGİ

ADALET

AİLE

TEVAZU

BAŞARI

DOĞRULUK

GÜVEN

BARIŞ

DOSTLUK

KARDEŞLİK

YARDIMLAŞMA

ŞÜKÜR

VEFA

MERHAMET

HUZUR

SABIR

ÇALIŞKANLIK

MUTLULUK

PAYLAŞMAK

DUYARLILIK

HAYATIMIZDAKİ SARI ÇİZGİLER

Birkaç gün evvel, yine metro istasyonunda tren bekliyorum. Yağan yağmurun telkin edici sesine, hepsinin ihtiyacı olsa gerek; bekleyen insanlar, bir an olsun susmuşlardı. Birbirimize, yağmurun sesi kadar bile huzur vermiyorduk, belki de bundandı bu sessizlik. Orada, o anda istasyon saatinin özverili yelkovanı döndükçe ben de sanki bir şey bekliyorum. Ne bileyim, bir şey işte... Gelip geçen, hayatlarını merak ettiğim insanlardan, belki yandaki kadının süet çantasından, banktaki ihtiyarın yüzündeki her bir kırışıktan, raylardan bir anlam, işitilecek manalı iki kelam...

Derken, gözüm yerdeki sarı çizgiye ilişti: "Sarı çizgiyi geçmeyiniz." Sonra boynumu büktüm ve ayaklarıma baktım. Hahahah! Siyah botları burnu, o kalın ve sapsarı çizgiden birazcık taşmıştı. Yandaki kadının ökçeli ayakkabılarının yarısı, evet tam yarısı sarı çizgideydi. Ötedeki adam, umarsızca sarı çizgiyi geçmiş şekilde dikilirken, banktaki yaşlı amca sarı çizgiyi önemsemiyordu bile. İnsanlar, sarı çizgilere nasıl tepki veriyorlardı? Sol yanımdaki anne, iki eliyle çocuklarını göğsünden kavramış, sarı çizginin berisine çekmeye çalışıyordu.

İşte! Aradığım metaforu bulmuştum. Sarı çizgiler... Hepimizin hayatında yok muydu? Sarı çizgi 'DUR' demektir, 'TEHLİKE' demektir. Hepimizin hayatına konan inceli-uzunlu, kalınlı-kısalı milyonlarca sarı çizgiden yalnızca biriydi bu. Geçmememiz gereken sınırlar, yapmamamız gereken şeyler, açmamamız gereken kapılar... İstasyondaki o sarı çizgileri hep geçesim gelir, tıpkı hayatımdakiler gibi... Sanki bizi alıkoyuyor, yazıyla belirtildiği yetmiyor, bir de anons ediliyordu. Gece gelip, bu sinir bozucu sarı çizgiyi beyaza boyamak istiyordum.

Raylardan gelen uğultu işitildikçe, sarı çizginin üzerine çıkan, sarı çizgiyi aşan ayaklar arttı. Birden bir feryat koptu. Kafamı çevirmemle, annenin gözlerini ve rayların üzerindeki çocuğu görmem bir oldu. Sireni yankılanan tren, görünmüştü. Sarı çizgiyi geçmiş onca insan, geriye atılırken banktaki amca beklenmeyen bir çeviklikle yanıma koştu. Çocuğu, raylardan çekişini hayal meyal hatırlıyorum.

Evet, o an düşündüm ki; sarı çizgilere olan tutumumuz hayatımızı yönlendiriyor. Başta hiç sevmiyoruz onları. Bize engel konulmasının cazibesıyla, hayatımızın sarı çizgilerinden de anonslarından da nefret ediyoruz. Hayatımızdaki sarı çizgileri boyayıp yok etmek istiyoruz. Zamanla, sarı çizgilerle inişli-çıkışlı ilişkilerimiz oluyor. Sevdiklerimizin sorumluluğu bizde olunca onları sarı çizgilerden geride tutuyoruz. Tıpkı o anne gibi. Ve banktaki amca gibi olunca da sarı çizgiler artık bize hiç cazip gelmiyor. Çünkü yaşamımıza çok daha güzel renkli çizgiler eklemiş, sarıları da kabullenmiş oluyoruz.

Yankılanan siren, zihnimden akan seller gibi düşüncelerimi bölüyor. Saçları uçuşturan tren rüzgârının, sağır edici gürültüsünden güç alıp "Hayatımızdaki sarı çizgileri iyi bilmek gerek!" diyorum seslice. "Onları ne zaman geçeceğimizi, çok daha iyi bilmek!"

Tren duruyor. Bir adım atıp sarı çizgiyi geçiyorum. Ve trene biniyorum...

Aysu VARLI 10-F

Bir kilidim olsa, kalbinin kapısını açacak.
Ya da bir cennet olsan, ölsem de gitsem.
Bir su olup buharlaşsam ta gökyüzüne,
Sonra insem en saf halimle, ellerinin içine.

Bir tanımım olsa, sana aşk-ı halimi anlatacak,
Ya da bir günlük olsan, döksem ta içimi.
Ve bir ayna olsam, yansıtsam şu halini,
Işığın hangi yansıması kırar bu güzelliği.

Bir kovan arım olsa da bal yapsalar.
Usanmasan taşısam, onları gözlerine.
Bir buğday tanesi olsam da sessizce,
Gizlensem ömür boyu, saçlarının içinde.

Ben hiç bilmezdim ki, aşk nedir; olan bilir.
Hissetseler hislerimi, içleri bitiverir.
Ve bir aşksın sen, hiç bitiremeyeceğim,
Aynı gökyüzünde baktığımız, yıldızlar bilir.

Schwartz

ŞELALE

Çok masum zamanların hain yamanları,
Ağlardı için için, yumuşaktı avuçları,
Gülerdi ve severdi, melekti canavarları,
Anardı eskileri, kapanırdı göz kapakları,
Lanet eder ve bakardı, uçurum yamaçları,
Rahat edebilseydi, durmuştu göz yontması
Severdi için için, kahverengi bakışları...
Sessizdi haykırışları,
Seldi yakarışları,
Acıtırıdı ağlayışları...
Soğuk ve ıslaktı kışları...

Schwartz

Kalsam olmaz peki gitsem?
Hiç olmaz.
Seni hissederken ölüyorum
Peki, sen yokken?
Güneş, ay beni teselli edebilir mi?
Veya boş mısralar...
Birer kurşun gibi gelir her kelime
Boştur içinde 'sen' olmayan cümleler
İsyan etmek mi? Ne haddime...
Sana olan sevgime hakaret olur.
Çekilirim köşeye kendi ölümümü izlerim
Yalnızlığa alıştım ne de olsa
Unutmak nefesimi keser.
Boğulurum sensizlikten.
İyi olduğunu bilmek yeter bana
Ama kalbime yetmez
O illa seni istiyor
Ben dur desem de o durmak bilmiyor

Mert BAYRAM 10-D

Yaşanmaz artık bu dünyada
İnsanlar şaşırılmış kalpleri yara
Kalmadı mana onda, bunda, şunda
Nesneler boş insanlar rüyada

Sevmek istesen kimse mi sevilmez
Taş kalpli hayâ edep bilmez
Kendi yanlışlarını kendi kabullenmez
Kibrinden bıkkın yola hiç gelmez

Sev kendini içinde aşkın ateşi var ise
Bir insan bile olsun seni sevmese bile
Ayrılma yolundan yalnız olduğunu bilsen de
Sev seni seveni zehir olsa bile...

Mert BAYRAM 10-D

ATATÜRK KİMDİR

Ali Rıza Efendi ile Zübeyde Hanım'ın çocuğu olarak, iki katlı pembe evde dünyaya geldi.

Okuduğu askeri okullardan Kurmay Yüzbaşı rütbesi ile mezun oldu. 1905'de 5. ordu emrine verildi.

1907 yılında kolağası rütbesi ile Makedonya'ya tayin edildi. 1909'da Hareket Ordusuna katıldı.

1910 'da Fransız ordularının "manevralarını" izlemek üzere Fransa'ya, 1911'de Trablusgarp işgal edilince gizlice Trablusgarp'a gitti.

Trablusgarp'ta bulunduğu sırada binbaşılığa terfi etti. 1914'te Sofya' da askeri ateşe olarak katıldığı baloda, herkesin dikkatini üstüne çekti.

1. Dünya Savaşında, zafer kazanılan tek cephe olan Çanakkale'nin komutanı, Mustafa Kemal'di.

1916' da Kafkas Cephesi'nde Ruslardan Muş ve Bitlis'i geri aldı. 1917 'de Velihaht Vahdettin'le birlikte Almanya'ya gönderildi.

1918'de Suriye Filistin Cephesi'nde Yıldırım Orduları kumandanlığına getirildi.

1919 'da Samsun'a çıktı ve Milli Mücadele'yi başlattı. Amasya'dan Sivas'a ve sonra Erzurum'a hareket etti.

23 Nisan 1920'de Ankara'da Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni açtı.

1. İnönü, 2. İnönü ve Sakarya Muharebeleri'nde başarılar elde etti. Sakarya Savaşında, kaburgaları kırdı. Savaşı sedye üzerinden yönetti.

29 Ekim 1923'te oybirliği ile Cumhurbaşkanlığına seçildi.

Yeni Türkiye'yi geleceğe taşıyacak kurumların kurucusu oldu.

Modern tarıma geçiş amacıyla yürütülen çalışmalara bizzat katıldı. Atatürk Orman Çiftliği'ne gitmeyi severdi.

Sanatçı yetiştiren kurumlar açtı. Avrupa'ya sanat eğitimi için öğrenciler gönderdi.

Kitap okumayı, müzik dinlemeyi, dans etmeyi, at binmeyi, yüzmeyi; doğayı ve hayvanları severdi.

En sevdiği dans, valsti. Klasik Batı müziği ve Anadolu ezgileri dinlerdi. Zeybek oyununa, Rumeli türkülerine ilgi duyardı.

Gömlerinin tümü beyazdı. Bir dünya turuna çıkıp Türk dili ve tarihi üzerindeki çalışmalarını genişletmek en büyük hayalidi.

İyi derecede Fransızca biliyordu. Osmanlılığı Namık Kemal'den, Batıcılığı Tefik Fikret'ten Türkçülüğü Ziya Gökalp'ten öğrendi.

Eserleri: Nutuk, Vatandaş İçin Medeni Bilgiler, Türk Gençliğine Hitap, 10. Yıl Nutku, Minber Gazetesi, Cumali Ordugâhı, Komutan ile Hasbihal

Dünyanın 'başöğretmen' sıfatlı tek lideri, O oldu. Ders kitabı yazdı, kürsüye çıkıp ders verdi. Binlerce kitabı vardı.

Ülkü, Atatürk'ün çocuk sevgisinin bir simgesi oldu. Abdürrahim, Afife, Zehra, Sabiha Gökçen, Rukiye, Nebile adlarında manevi evlatları vardı.

10 Kasım 1938 günü, saat dokuzu beş geçte; bu büyük Türk, son nefesini vererek hayattan ayrıldı.

1938'de tabutu geçici olarak Etnografya Müzesi'ne kondu. 10 Kasım 1953'te Anıtkabir'e nakledildi.

BULUTLARDAN SU TOPLAYAN BALON

Yeryüzündeki içilebilir su miktarının azalmasıyla, bir grup Rus mucit gözlerini bulutlara çevirdi. Yeni kitle kaynak projesi CloudPower, bulutlardan suyu çekip yeryüzüne indirmeyi hedefliyor. Böylece elde edilen sularla hidroelektrik güç elde edilebilecek ve ıssız bölgelerdeki insanlara temiz içme suyu sağlanabilecek. Tasarımı oluşturan dizge şu anda ilk örnek aşamasında ve saatte yaklaşık beş litre su toplayabiliyor. Geliştiriciler daha büyük bir tasarımla bu sayıyı yükseltmeyi umuyorlar. Aslında ünlü bilim insanı Nikola Tesla 1915'lerde buna benzer bir dizge önermişti. Günümüzde havadan daha hafif uçan araçlarla ve su toplamak için kullanılan malzemelerdeki gelişmelerle tasarı iktisadi olarak gerçekleştirilebilir duruma ulaştı.

AŞIRI BÜYÜK TELESKOP

Avrupa Güney Gözlemevi (ESO) yaptığı duyuruda, ana aynası 39 metre olan aşırı büyük teleskop inşaatına başlanacağını duyurdu. ELT (Extremely Large Telescope), bugüne kadar dünyada yapılmış olan görünür ışık/yakın kızılötesi teleskoplarının en büyüğü olacak. Sahip olacağı bir diğer unvan ise, ışık yılları uzaklıktaki yıldızların yörüngesindeki kayalıkları, Dünya benzeri gezegenleri yakalayabilecek olması.

ESO'nun şu anda yönettiği birçok büyük teleskop bulunuyor. ESO'nun teleskopları bugüne kadar Samanyolu'nun ve evrenin çok sayıda ilgi çekici görüntüsünü yakalamıştı. Bunlara en son eklenirse, yeni bir yıldız sisteminin doğuşunun görüntüsü ve 9-gigapikselli Samanyolu görüntüleri.

JURASSIC PARK

Bilim adamları 40.000 yıllık bir mamutu sonunda klonlayabilirler. Fakat bu nasıl olacak? Sibirya'da geçen yıl kar ve buzulların koruması altında, bozulmamış bir mamut cesedi bulunmuştu. Bugünlerde Güney Kore'den araştırmacılar

bu mamuttan cesedinden ulaştıkları kanımsı sıvıları kullanarak onun DNA'sının tüm bilgilerine ulaşmaya çalışıyorlar. DNA bilgisinin tümüne ulaşamadıkları takdirde günümüzdeki fillerin DNA bilgilerini de kullanarak bu genom bilgisini tamamlamayı düşünüyorlar. Klon mamutun uzun süre yaşayabileceği kesin değil ancak dünyaya gelirse; koruma altına alınacağı ve özel programlar ile gelişiminin takip edileceği; eski çağlara ait canlıların ziyaret edilebileceği Jurassic Park tarzında bir girişime öncülük edebilir.

TÜMÖRLERİN GÖZLEMLENMESİ

Kanser tanı ve tedavisi, çoğunlukla tümörle birlikte meydana gelen biyolojik süreçteki bilgi eksiklikleri sebebiyle engellenmekte. ABD'li araştırmacılar, Yakınlık Bağlama Ölçümleri (PLA) tekniğiyle, kanser örnekleri üzerinde belirli karmaşık protein yapılarını gözlemlemeye olanak sağlayan yeni bir keşif geliştirdi. Bu keşfin, tirosinkinaz inhibitör reseptörleri adı verilen ilaçları kullanan hastaların teşhis ve tedavisinde yeni bir bioişaretçi olabileceği öngörülüyor. Araştırma, kanser örneklerindeki karmaşık protein yapılarının değerlendirilmesi aşamasında önemli bir ilk. Araştırmayı, kanser tanı ve tedavisi için heyecan verici bir gelişme olarak gören araştırmacılar; hangi moleküler yolların aktive olduğu belirlenebilirse; hastaları mevcut tedavi yöntemlerinden doğru olanı ile eşleştirmede çok daha başarılı olabileceklerini belirtiyor.

SAĞLIĞINIZI TAKİP ETMENİN EN KOLAY YOLU

A, B, C, D, E, K vitaminleri; magnezyum, çinko, selenyum mineralleri... Hepsinin insan vücudundaki yeri oldukça önemli. Ve artık, vücudunuzdaki 30 farklı vitamin ve mineralin seviyesini bir akıllı telefon uygulaması ve sadece vücudunuza dokunduracağınız bir kalem ile ölçebilecek ve anlık olarak takip edebileceksiniz. Bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi duran bu fikir, günümüzde gerçeğe dönüştü. VİTASİG isimli kalem, kulaklık girişinden telefonunuza bağlanıyor ve vücudun farklı noktalarının elektrik iletkenliğinin, farklı vitamin ve mineral seviyeleri hakkında bilgi verdiği teorisine dayanarak sağlığını takip ediyor. Hastaneler gibi, nanogram düzeyinde detaylı sonuçlar veremiyor ancak bir fikir elde etmenizi sağlıyor.

ROBOT HABERCİLER - ROBOT GAZETECİLER

ABD'nin haber ajanslarından AssociatedPress, bastığı binlerce makaleyi; robotların yazmasını planlıyor. Robotlar tarafından yazılan makaleler AP'nin haber sayısını bir kat daha artıracak. Geçtiğimiz yıllarda bazı kuruluşlar robot yazarları kullanarak, hisse senetleri yükselişte olan şirketler hakkında kısa haberler ile bölgesel deprem ve cinayet haberleri yayımladı. Bir araştırma, insan okuyucuların gazeteciler ve algoritmalar tarafından yazılan spor haberlerini ayırt edemediklerini ortaya koydu. Robot haberciliğinin en çok savunulan yararlarından biri, gazetecilere; insanların gerçekleştirebileceği "derinlemesine araştırmalar" yapmak için zaman bırakması. Bir diğer yararsa, otomatik yazarların insanüstü miktarlardaki veriyi işleyebilmeleri ve bunları kelimeler halinde bizlere sunabilmeleri.

TOKI'NİN
RESSAMLARI

İLAYDA MERCAN 12-D

BİLGE S. ERTUĞRUL 10-A

VESİLENUR TEMİZ 9-F

GÜLBEN BELİN 9-C

EBRU DEMİRTAŞ 9-H

EDAGÜL KAYIR 10-F

DİLARA TATLIPINAR 9-H

ALEYNANUR ERBEK 9-E

ÇAĞLA FELEKOĞLU 11-B

BİLGESU PEKTAŞ 11-B

B. YARENUR YILMAZ 9-E

BÜŞRA KAYAPINAR 10-B

GÜNEŞ DENİZ ULAŞ 11-C

NİSANUR BUCAKLI 9-C

F. BETÜL ZENGİN 10-A

MERVE KARA 10-B

ŞEVVAL KALE 9-B

ZEYNEP ŞAHİN 10-D

ÇAĞLA CANCA 9-F

ÜNSAL ŞERBETÇİOĞLU
10-C

EZGİ ŞAHİN 10-F

E. ZEYNEP SARIÇİÇEK
10-B

O. METEHAN
KURTOĞLU 10-B

KÜBRA ÇALIŞKAN 10-A

TOKİ'NİN
RESSAMLARI

TÜRKAN İŞPAK 11-A / FOTOĞRAFLARLA BAŞKA AÇILARDAN ERYAMAN

RESİM ÖĞRETMENİMİZ ÖZNUR DURSUN

ELİF BEYZA ÖZAN 10-C

ÇAĞLA CANCA 9-F

AYSU VARLI 10-F

Bu ayrılık çok sarstı beni. İlk zamanlar "Atlatırım." diyordum. Ama zaman yaralarımı sarmıyor, daha çok kanatıyor. Bazen unutuyorum sensizliğimi. Ama içimde hep bir sıkıntı. Sonra hatırlıyorum ki, ben **SENSİZİM**.

Oturuyor, ilk günkü gibi hıçkırma hıçkırma ağlıyorum. Kalbim daralıyor, yine karanlığıma gömülüyorum. "Biz birbirimiz için varız. Sen benim doğrumsun." demiştin. Peki, ben yokken sen hala var mısın?

Senin gözlerini sevdim, onlara âşık oldum ben. Onlarda kayboldum. Şimdi sana yalancı demek doğru değil aslında. Asıl yalancı onlar, **GÖZLERİN**. Hani son zamanlarda baş başa kaldığımızda bir sessizlik olurdu. Bu sessizlik, en korktuğum şeydi. Hatırlasana sana bir kere söylemiştim korktuğumu. Sen de "Yanında ben varım ya!" demiştin. Bu sessizlik zamanla daha da büyüdü, devleşti. Bizi ayırdı. Korktuğum başıma geldi. Ama yanımda sen yoktun. **YOKTUN**.

İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Hatırlamazsın tabii. Böyle şeylere önem vermezdin. Telefonuna yüklediğim alarmlar, öter dururdu. Sen de her seferinde ertelerdin. En sonunda da dayanamayıp, bir gül alıp gelirdin. En son yıldönümümüzde gelmedin bile. Sadece bir mesaj: "Tanışma yıldönümümüz kutlu olsun." Kesin bu mesajı da, alarmlara dayanamadığın için atmışsındır. Bu kadar mı değersizdik?

Tanıştığımız gün tesadüften ibaretti. Ama bilirsin aşk tesadüfleri sever. Gerçi bizimki aşk mıydı? Tek taraflı ayakta tutma çabası mı? İnan bilmiyorum. Hani o gün, beni o arabanın önünden çekip hayatımı kurtarmıştın ya! **KAHRAMANIM** olmuştun. Ben küçükken kahramanlar hep olacaklar, hiç ölmeyecekler sanırdım. Ama şimdi ben, kendi kahramanımı, kendi ellerimle kalbime gömdüm.

Şimdi odamdayım. Donuk bakışlarla duvara bakıyorum ve düşündüğüm tek şey sensin. Zaten bu aralar (ayrıldığımız günden beri) senden başka bir şey düşünemiyorum. Şimdi sana soracağım son bir sorum var:

**BİR ZAMANLAR BENİM OLAN ELLERİN,
ŞİMDİ NEDEN ELLERİN?**

Ceren Özkaymak 9-E

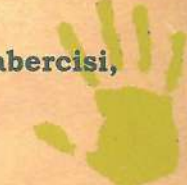
SON MUM

Üstümdeki kara bulutlar yağmur habercisi,
Eritmeye geliyorlar yine beni,
Neden durmuş yağmurlar,
Tekrar tekrar başlar?

Kaçırılmış fırsatlar,
Söylenmemiş sözler,
Küçük evimin kuytu odalarını süsler.

Bugün yalnızlığımın sonuncu pazartesi,
Unutmaya çalıştığım günlerden birisi,
Sabahın ayaz havası yakarken ciğerimi,
Yüreğimi ısıtan son mum sönüyor.

Murat Can ÜLKER 12-A

BİR GARİP MÜZİSYEN

Kulaklığımı kulağıma her takışımda,
Kendimi duymaktan korktum aslında.
Sonsuz bir limitin ayrımında,
Gözlerini aradım ufak aralıklarda.

Aslında tuhaf bir döngü,
Şiire olan özlemim.
Seninle ilgili çok şey var ama
Beni tanımlayan müzisyendir

Murat Can ÜLKER 12-A

LAŞEY

Kaybolmuşluğum, varlığınla yokluğun arasında Laşey. Kayboldukça güler güler ve yine gülerim.

Başkaları anlayamaz gülüşümü, mutluluktan zanneder. Sahi, her kahkaha mutluluktan mıdır Laşey? İnsan, daha fazla direnmek için gülmez mi? Aslında içinde sel olmuş gözyaşları, kahkaha olarak çıkmaz mı semaya? Hani derler ya "Kalp yorulunca, ter gözden akar" diye. Akan her gözyaşı yorgunluktan mıdır? İnsan kendine biçilmiş mutlulukları bitirmek için gözyaşı dökmez mi? Belki de arkada kalan mutluluklar bir an önce gelsin diye. Kim bilir belki de, gözyaşımızın her damlası; duadır mutluluk bekleyen hayallerimize...

Şu an, tek penceresi senin gözlerin olan; karanlığımın dolu bir odadayım Laşey. Belki günler geçmiş belki de yüzyıllar devirmişim, yalnızlığımın sessizliğinde. Senin yanında, kendini şiir olmaya adanmış şair kadar çaresizim Laşey. Çaresiz, bir o kadar da ateşlerde kavruluyormuşçasına ümitsiz...

Gözlerin, gözlerin sürüklüyor beni yalnızlığa. Yalnızlık, iki kişilik olabilir mi Laşey? Beraber bakabilir miyiz pencereden, kaybolabilir miyiz seninle?

Ah, kayboluşuyla benliğimi siyaha boyayan adam. Beyaz umutlar ekdim ben, karanlığının üstüne... Artık gri tüm sevdam. Peki ya bir gri bu kadar siyahı barındırabilir mi Laşey?

Ve şimdi, cevapsız sorulardaki kayıbım ben ... Kaybolmak! Sen hiç, nerede olduğunu bildiğin halde; kayboldun mu Laşey? Ya da doğruyu bulamamaktan korktun mu? Şu an işte tam o haldeyim. Yönüm yok, sağım yok, solum yok. Yalnızca kendi karanlığımın dolu, yalnızlığım var Laşey. Ve evet, aslında karanlıkta bir ışık ararken aydınlığının yokluğunda sevdim seni. Biraz umut ve sevgiyle kanarken içim, belki de her şeyinin olduğu hiçliğimdeydi benim fikrim...

Öyle işte Laşey. Yine seni düşünürken buldum kendimi, tükenmez kalemimim başında. Anlatmaya çalıştım tüm içimdeki seni, senin bendeki saf halini. Tükenmiş kalemimle yazdım, tükenmek bilmeyen hayallerimi. Belki de sadece sevmek istedim ve sanırım her ne kadar imkansız görünse de seni sevdim.

LAŞEY: Gerçekleşmesi çok zor olan şey.

Medine YARICI 10-A

YAŞAMIN İNCE ÇİZGİSİ

Yaşamak sadece nefes almak mıdır?

Kalbinin atması, beyninin çalışması mıdır yaşamak?

Renkleri ayırt etmek,

Sarının sarı, mavinin mavi olduğunu bilebilmek midir görmek?

Biri konuşurken onu dinleyebilmek midir duymak?

Bir kalemi tutabilmek midir hissetmek?

Kalbinde sevgi, aşk, merhamet yoksa,

Kalbi atmayandan ne farkın kalır?

Güneşe baktığında sadece ışık görüyorsan,

Göremeyenden farkın mı olur?

Eğer birinin kalbinin sesini duyamıyorsan,

Duyamayandan ne farkın kalır?

Eğer hissedemiyorsan birinin acısını içinde,

Bir ölüden farksızsındır.

Güneş deyince umudu,

Ses deyince şarkıları,

Hissetmek deyince kalbini hatırlıyorsan,

O zaman ölüden farkın olur,

İşte o zaman yaşıyorsun **Buse** ur.

Çizgiler, noktalar, renkler... Hayatını resme adanmış bir ressam...

Gece geç saatlere kadar çizim yapmıştı. Çalışma masasında uyuyakalmıştı, her tarafı ağrıyordu. Çok az kalmıştı sergiye. Muhteşem bir sergi olacaktı. Sadece ressamlar olmayacaktı bu sergide. Şairler, yazarlar, heykeltıraşlar, şarkıcılar... Heyecanlıydı. Resimleri hazırdı sadece sunumları kalmıştı. O da bir gün sonra tamamdı.

Mısralar, kafiyeler, duygular... Hayatı şiirle geçmiş bir şair...

Sabahın ilk ışıklarıyla kalktı yatağından. Kendine bir kahve yaptı. Ardından balkona çıkıp oturdu. Soğuktan ama bu, ona yaşadığını hissettirirdi, severdi bu saatleri. Yakın zamanda bir sergiye katılacak, şiirlerini sunacaktı insanlara. Ona bu tür durumlar çok gülünç geliyordu ama bir yakını rica etmişti. Yine de o eski heyecanı yoktu artık.

Kil, hamur, ahşap... Heykelleriyle yaşayan bir heykeltıraş...

Heykelleri çoktan hazırdı. Onlara aşırıya kaçan bir sevgi duyuyordu. Yakınları, onun bu hastalıklı durumundan korkuyordu. Korktuklarını anlar, bazen güler bazen ağlardı. Heykellerinin duyguları olabileceğini düşünürdü. Şimdilik bir heyecanı yoktu. Ama sunum yaparken bayılma tehlikesi olduğunu o da biliyordu.

Melodiler, notalar, ritimler... Hayatının şarkısını yazmış ve söylemiş bir şarkıcı...

Konser turnesi nihayet bitmişti. Bu işi sevmeseydi, bir saniye bile durmazdı. Ama çok seviyordu işte, hem de çok. Öğleye doğru telefonunun sesine uyandı. Arayan menajerydi. Bir sergi olacaktı ve o da katılacaktı. "Keşke bana sorsaydın." diye geçirdi içinden. Sergiler ona sıkıcı gelirdi. Bunları düşünürken yorgunluğu ağır bastı, gözleri kapandı.

Kâğıtlar, kalemler, düşünceler... Hayatı kitaplardan oluşan bir yazar...

Her zamanki saatinde uyandı. Hayatını bir düzene sokması gerektiğini biliyordu. Ama ne zaman, bunun için bir adım atsa; hayat ondan uzaklaşıyordu. Belki de bu yüzden yazar olmayı seçmişti. Onun yakalayamadığı hayatı kendi yarattığı karakterler yakalıyordu. Zaten o kendi karakterlerini kışkırtan bir yazardı. Onu çoğu konuda anlayabilmek imkânsızdı. Aklına, katılacağı sergi geldi. Gerçi bu da sorun değildi alt tarafı bir sergiydi işte.

Az önce, birbirinden farklı beş insanın; bahsedilen sergiye katılmadan bir gün önceki yaşadıklarından kesitler okudunuz. Şimdi sizlere bir seçim hakkı sunuyoruz. Bu beş insandan birini seçin ve sergiye o kişi olarak katılın. Kısa bir süreliğine de olsa, başkası olmak sizi dinlendirecektir. İnanın.

Mahbekar Gökçe ERYURT 9-D

MÜREKKEP VE KAN

Okuyan bir insanı sevin efendim. Otobüste kitabına gömülmüş olan genci sevin. Gazete yaprakları arasında kaybolmuş amcağı, şiir kitabındaki ahenge kendini kaptırılmış ablayı, sahafta hasretle kitapları koklayan kızı çok sevin.

Okuyan insan, sizi mutlu edebilecek yegâne kişidir. Okuyacağı kitapların listesini çıkartan birini sevin. Cemal Süreya'nın, John Keats'in, Edip Cansever'in birkaç şiirini okuyabilecek birini sevin. Çocukluğundan beri kütüphane kartına sahip biri, hayal edilebilecek en renkli dünyayı size verecek olandır. Farklıdır okurlar. Daha çok insan tanımışlar, daha çok olay yaşamışlar ve kim bilir bu kitap sayfalarına bakarken ne çok acı görmüşlerdir.

Kitap karakterleri hakkında konuşurken, gerçekmiş gibi muamele edenler okurlardır işte. Onların yaşadığı çatışmaları ta içlerinde hisseder, karakterlerle mutlu olurlar. Sözcük dizginizden bile yalan söylediğinizi anlayabilecek kadar dile hakimlerdir. Aslına bakarsanız oldukça güçlülerdir. Bir gün onları yüzüstü bırakıp gittiğinizde, her şeyden vazgeçip karanlıklara savrulmazlar. Çünkü şairin dediği gibi, onların kalpleri hep birer "hoşça kal ülkesi" dir. Her şeyin bir sonu olduğunu da en iyi onlar bilirler.

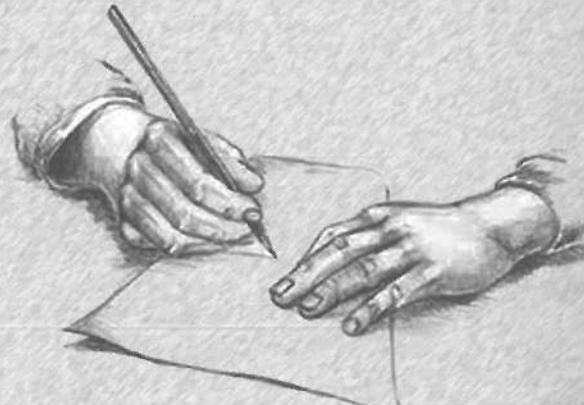
Hani yüzümüzden düşen bin parçayı toparlayıp, kocaman bir gülümsemeye çevirenler vardır ya; işte onlar yine okurlardır. Küçük bir okur olarak söyleyebilirim ki bizde "Seni seviyorum." denmez. Kitap hediye edilir. Birine kitap hediye etmek, yeni şeyler hissettirmektir. En sevdiği karakterin ölümünü okuduktan sonra gözyaşlarını tutamayan okurun samimiyetinden daha sıcak ne olabilir ki?

Hogwarts'tan gelecek mektubu bekleriz örneğin. İçimizde Özdemir Asaf'ın Lavinia'sı olduğunu iddia edenler öyle çoktur ki. Mesela sözcükler hediye ederiz birbirimize. İçimizde kendimize karşı açtığımız savaşlar vardır, her gün yeni mücadeleler verdiğimiziz... Yenik zaferlerimiz vardır bizim.

Diyeceğim o ki; okuyan birini sevin azizim. Yıldızların söylediği şarkıları, yalnız onlar duyarlar çünkü. Ve lütfen bayım siz parmak uçları sigara değil, kitap ve mürekkep kokan bir kadın sevin. Çünkü Kafka'nın da dediği gibi bayım: "İnsana en çok kitap yakışıyor."

Ve mürekkebin kuruduğu yerde kan akıyor!

Şerife İrem ÇAYKENARİ 10-F

ARTIK ÇOCUK DEĞİLMİŞİM

"Sen artık çocuk değilsin." diyorlar bana. Neden böyle söylüyorlar?

Siz, kaç yaşında olursanız olun, rengârenk balonlarınız olsun istemez misiniz? İnsanların siyah beyazlığına rağmen... Delice koşabilmek ve gülebilmek... Bir şeye ulaşmak için inatçılık yapmak içinizden geçmez mi?

"Ben çocuğum." sizlere inat. Evet, inatçıyım. Hatta bazen huysuzum. Biliyor musunuz? Odamdaki pembe tavşanım kadar seviyorum dünyayı. Siz neden bu kadar kambursunuz? Hayallerim kadar koskocaman hayatı, bir başınıza sırtlanmışsınız. Evet, size söylüyorum. Neden böylesiniz?

Şimdi beni iyi dinleyin.

O komik ağzınızla koskocaman gülün. Hadi bunu yapın. Çocukken yapamadığınız ve içinizde kalan şeyleri yapın. Eğer çocukken her şeyi yaptığınızı düşünüyorsanız, en mutlu olduğunuz şeyi yapın.

Çocukluğunuzu hatırlayın. En güzel anlarınızı, anılarınızı... Oynamayı en çok sevdiğiniz oyunu, en sevdiğiniz arkadaşınızı, yanında büyüdüğünüz o gidince eksildiğiniz kişileri, çocukluk aşkınızı bir daha sevin, o çocukluk duygularınızla ve saflığınızla... Mesela benim çocukken salıncakta sallandığımda ayaklarımı gökyüzüne değdiren, balonlarımla birlikte beni uçuran, dipsiz bir kuyu olan, hiç bırakmadığım hayallerim vardı. Siz de hayallerinize dönün ve onlara sahip çıkın.

O zaman size en güzel balonlar göndereceğim. Hayal edin. Balonu havaya bırakın ve sonra tutmaya çalışın. Zıplayın. Tutamadınız mı? Bir daha deneyin. Sakın pes etmeyin. Balonu tutacağınıza eminim.

Julide TUĞRUL 9-D

YELKENLER FORA

Ne demişti şair? "Her şeyden biraz kalır..." Kalmıyor işte artık. Ben de istiyorum. Turgutların, Ediplerin, Süreyaların yaşadığı, her şeyden biraz kalan zamanları. Hüzünse hüzün, buruk bir neşeyse neşe, hepsinden istiyorum. Şimdi buralar hiç gerçek değil. Acılar sahte, gülüşler sinsî, yardımlar çıkarıcı ve insanlık eksik. Nazım'ın dediği gün geldi, gün oldu ve ben yaşamaktan utaniyorum. Düşmanlığın, nefretin ve bunların bedelini çaresizce ödeyen insanların sefaletinin, açlığının kol gezdiği bu dünyada; yaşamaktan utanmanın günüdür bugün.

Biz umursamamayı yanlış anladık, sandık ki acıma duygusunu ortadan kaldırmalıyız, sandık ki böyle daha güçlüyüz. Çünkü gücün ne olduğunu unuttuk. Para mıydı güç, yoksa evler mi? Belki de giydiğimiz kıyafetlerdi güç. Öyle sandık. Gücün, ağlayabilmek olduğunu unuttuk. Gücün, önce kalbe sonra akla uğradığını unutup, bu yola; paradan, mevkiden, popüler sevdalardan duvarlar ördük.

Duvarları yıkacak duyguların gerçekliğine; sevgiye ya da bir şeylerin güzel olacağına dair küçücük bir umut istiyorum artık. Bazenleri bir şey oluyor, bir anda tüm insanları kucaklamak isteğiyle doluyorum. Peki sonra? Aynı hızla nefret ediyorum onlardan. Utaniyorum, susuyorum ve tutuyorum nefesimi. "Kimse görmüyor mu gördüklerimi?" diyorum kendi kendime. Elbette görüyorlar. Hem belki onlar da karanlıklar benim kadar. "Hayat zor!" deniliyor ve susuluyor. Sizler de nefesinizi tutmaktan ve susmaktan yorulduunuz, biliyorum.

Bir şeyler yapmalı. Nefreti, savaşı, kavgayı kaldırmalı. O çirkin ve yapmacık acıları, eksik kalan insanlığı yıkmalı. Yalnızlıkla yıkanmayı bırakmalı.

Âşık olmalı, öyle bir âşık olmalı ki tüm insanlığı sevsek sevgimiz bitmemeli.

Kuyruklu Yıldız

BİR YE'S

B,i,z, seninle hiç anlaşılamazdık zaten,
Sen çok çocuktun, ben çok büyük.
B,i,z hiç yakışmazdık zaten,
Sen çok güzeldin, ben çok çirkin.
Hiç eğlenemedik ki b,i,z
Sen çok neşeliydin, ben çok ciddi.
B,i,z hiç konuşamazdık ki seninle,
Sen çok kibardın, ben çok kaba.
Sen o kadar güzel gülerken,
Ben seninle gülmeye utanırdım ki zaten.
B,i,z seninle hiç mutlu olamazdık ki zaten,
Sen çok iyiydin, ben çok kötü.
B,i,z hiç sevelemedik ki birbirimizi,
Sevelemedik zaten, sevelemedik,
Ben hep seni sevdim,
Sense hep, başkalarını...

Fedâî

ŞUBAT MERSİYESİ

Şubatlar çok kısa
Ve çok soğuk geçer bu coğrafyada

Her şubat
Şubatin her günü
Bir ağaç devrilir
Bir çiçek solar
Bir direk yıkılır
Bir yaprak düşer her şubat

Günleri çok kısadır
Zaman çok hızlı geçer
Ne olduğunu anlamaz
Buraların insanı
Şubatta

Şubat
Bir yiğidin bekleyişi kadar kısa
Yok gibi uzun

Şubat
Zemheridir bu coğrafyada
Şubatin cemresi içimize düşer
bizim

Şubat
Ah o şubat
Nice ağaçlar götürdü bizden
Ben en çok
Şubatta üşürüm
O yüzden

Şubat yıkımdır
Şubat, gözyaşıdır
Şubat, kıştır
Ve bahar
Hiç gelmez şubattan sonra

Fedâî

YALNIZLIK RIHTIMI

Gözler susunca konuşmuyormuş kalem,
Aklı yok ki konuşur durur el alem.
Sözler biter, anlamını kaybeder.
Yine bir gülüş eder, derbeder.

Değince gözlerin, gözlerime
Bulacağım yine seni, derinlerimde.
Ta o gün gelesiye,
Saklayacağım seni, bilmesinler diye.

Kopacaksa bu baş bedenden
Vurulsun bana kılıç, senden.
Geçer mi ömür sevilmeden,
Yanıyorum işte gizliden.

Sokaklar boş, şehir sensiz.
Geceler, en acı çığlıkların içinde sessiz
Duvarları yıkıyor içimdeki engin deniz,
Gözlerim bekliyor senden iz.

Dalgaları vurdu mavinin,
Taştı kadehinden, gözlerimin.
Doğmasın Güneş, ne olur?
Gün, bir hilalle de olur.

Suretin, karanlığımdaki tek aydınlık.
Etem, aşkına sanık,
Gelmeyecek bir treni bekler,
Rihtimında yalnızlık.

Etemcan BOZKURT 11-A

Ve sen, çocuk;

Çamurdan pastalar yapan, elleri kirli,
yüreklere temiz çocuklar hatırlatırdı seni
bana.

Hiç unuttum mu ki hatırlayabileyim. Hiç gittin mi
aklımdan, benden gittiğin gibi?

Kafamın içinde dolanıp duruyorsun şimdi.

Çok yer edindin hayatımda çocuk. İçimi de sen
sardın, aklımı da...

Sen sonbahar yaprakları gibiydin benim için,
kırılgan ve narin.

Tuz bastın yaralarımın çocuk, içimde sonsuz yaralar
açtın. Oyunun en heyecanlı yerinde okunan akşam
ezanını duydun. Acele ettin ve gittin.

Oysa salıncak başında sıra bekleyen çocuklar
gibiydi seni beklemek, biraz umut besleyip biraz
sabrederek...

Sabır dedim değil mi, sabredecektik.

Ağır mı geldi sabretmek, uzun mu geldi yıllar?

Madem sabretmeyecektin, niçin söz verdin?

Emanet ettim sana yüreğimi, niçin emanete sadık
olmadın?

Ama yine de!

Ve sen, çocuk;

İçim içime sığmıyor, çok yer kaplıyorsun.

LAVİNİA

ARAF

Yürüyorum. Sokak lambalarının loş ışıkları caddeyi ısıtıyor. Yüzümü ıslatan yağmur mu, gözyaşım mı ayırt edemiyorum. Pervasızca yürüyorum. Durakta bekleyenler, karşıdan gelenler, merakla suratıma bakıyor.

"N'olmuş bu kıza?"

"Aman ne olacak gençler işte. Sevgilisinden ayrılmıştır. Sanki dünyadaki tek dert bu."

Kulaklarım bu fısıltıları, istemsizce duyuyor. Çığlık atmak istiyorum. Susturmak istiyorum boş sözleri. Bu yaşında omzuma binen yük beni yoruyor. Adımlarım ağırlaşıyor. "Bu saatte sokağa çıkmak mı? Delilik!" Birkaç gün önce olsa, böyle derdim herhalde. Şimdi ise kalbim, kor ateş yanıyor. Cesaret tüm bedenimi esir almış. Koşarcasına yürümeye başlıyorum sonra. En küçük şeyler bile sıkmaya başlıyor ruhumu. Ayaklarımın götürdüğü yere gidiyorum. Kafam bomboş. Başka bir şey düşünmek istemiyorum ya da benim için düşünecek kadar önemli bir şey kalmamış şu dünyada.

Ayaklarım çamura saplanıyor. Bata çıka ilerliyorum. En sevdiğim botlarım kirlenmiş, umrumda mı? Lambalar daha da seyrekleşiyor. Korkutucu gelirdi eskiden burası bana, endişelendirici. Yakınından bile geçmek istemezdim. Şimdi, akşamın bu saatinde koşarcasına geldim. "Seni çok özledim. Neden gittin ki zaten? Sırası mıydı sahi! Ne çok hayalimiz vardı. Hangi birini gerçekleştirebildik? O kadar insan varken neden sen? Hani bir söz vermiştik. Küs olsak bile, nerede olursak olalım birbirimize haber verecektik. Bu sefer niye haber vermedin?" demeye geldim.

Araftayım. Karar verme güdüsü, omuzlarımdaki yükü ağırlaştırıyor gittikçe. Yanına gelmekle kalmak arasındayım.

Yağmur hala yağıyor. Burnuma toprak kokusu geliyor. Kim bilir belki de toprak, sevdiklerimizi aldıkları için böyle güzel kokuyordur. Soğuk mermerde büzüşüp yatıyorum. Ellerim buz kesiyor. Ama mutluyum burada ben. Uyku bastırıyor birden. İstemsizce gözlerim kapanıyor. Hayatımın en güzel uykusuna dalıyorum. Arafta değilim artık. Omuzlarımdaki yük de hafifliyor. Islanmış yüzümde bir gülümseme var şimdi. Madem çağırdın. Ben de geliyorum.

Esmenur ARSLAN 12-B

EN İYİ YÖNÜMÜZ ASLINDA

Şüphesiz, insanoğlu birçok açıdan dünyanın en gelişmiş canlısı. Bizi canlılar arasında zirveye taşıyan, sayılamayacak kadar yönümüz var. Peki, yönlerimiz arasından en iyisi hangisi?

İnsanın en iyi yönü unutmak. Evet, yanlış duymadınız. "İnsanın en iyi yönü unutmaktır." dedim. Kulağa biraz garip geldiğini biliyorum. Yanlış olduğunu düşünüyorsunuz. Ama son kararımızı vermeden önce biraz düşünelim. Böylece unutmanın değerini anlayabiliriz bence.

Unutmasaydık kalbimizi kıran sözü, barışır mıydık aslında hiç küsmememiz gereken insanlarla.

Unutmasaydık nefreti, biter miydi toprağı kırmızıya boyayan vahşi savaşlar.

Unutmasaydık düştüğümüzü, kalkabilir miydik düştüğümüz yerden bir daha.

Unutmasaydık acıyı, tadabilir miydik yeniden mutluluğu.

Kaybettiğimiz insanları unutmasaydık, doldurabilir miydik az da olsa kalbimizdeki yerlerini.

Yenilgiyi unutmasaydık, kazanabilir miydik yeniden şanlı zaferler.

Unutmasaydık hayal kırıklıklarımızı, kurabilir miydik yeniden umut dolu hayaller.

Hiçbirini yapamazdık. Bu yüzden en iyi yönümüz unutmaktır. İnsan unuttukça hayata tutunur.

Unuttukça insandır insan.

A. Alper YARGIÇ 9-E

FERİBE VE FİLİZER

Ben aşkı sonbaharda bulan, yaşayan ve katlayıp bir kenara koyanlardan değilim.

Ben sonbaharda ektiğim sevgi tohumlarını kışın kar ve yağmuruyla beslemiş, ilkbaharda çiçeklendirmiş, yazın olgunlaştırmış ve aşka dönüştürmüşlerdenim.

Ben ki Feribeyim ve bu sitemim sanadır Filizer. Sanadır ki beni "Feribe" yapan da sensin, beni "aldanmış" ve çaresiz bırakan da...

Gittin, ruhunu bedenine sığdıramadın. Gittin, deli doluydun benimle kalamadın, aşkımızı tadamadın. Gittin işte. Bana yazdığın şiirlerin mısraları çığlık çığlığaydı, duymadın; bende bıraktığın yaraları görmedin, gittin.

Dört mevsim soğuktu ve renkler üşüyüp yok oldu.

Sen gittin ve ben karlı kışlara, yağmurlu baharlara, dört mevsime düşman kesildim. Kar beyazı görünce içim ürperir oldu. Sen en çok maviyi severdin ya, kaldırıp kafamı gökyüzüne bakamaz oldum.

Sen, Filizer'im, sen şu kaldırımları bile severdin, ben basmaya kıyamıyorum. Beni sevmedin ya, kaldırım taşlarını ayrı ayrı kiskanıyorum. Artık ben de beni sevmeni istemiyorum.

Gel ama git, git ama dön istiyorum. Hem istiyorum seni, hem istemiyorum. Nedendir bu arafta kalışım? Bilmiyorum.

Gözlerimi kapatamıyorum. Karanlık gecelerde aklıma düşüyorsun. Söylesene ne zaman aklımdan çıkıyorsun?

Sen, "Özleyince birilerini kaldır kafanı ve yıldızlara bak. Yitirdiklerin, gidenlerin, hasretini çektiklerin ve beklediklerin oradadır." derdin. Bakıyorum, yıldızlara seni soruyorum, yoksun. Her zerreme işlemişsin, ben seni bulamıyorum.

Filizer'im neredesin? Yoksun işte ve bir daha hiç gelmeyeceksin, biliyorum.

Ve ben Feribe, baş başa kaldığım yalnızlıkla günden güne eriyor, parçalanıyorum. Yok olacağım gün elbet gelecek ya, bu saatten sonra da dönme. Dönmeni istemiyorum.

FERİBE: ALDANMIŞ

FİLİZER: GENÇ ADAM

Bu yazı Filizerler tarafından yalnızlığın kucağına bırakılmış Feribeler'e ithaf edilmiştir.

Kevser SERİM 10-D

Güçlüsündür. Koşmak, uzaklaşmak istersin. Bir an gelir, kanadın kırılmasa da yaralanır. Acır canın. En basiti; hevesin kırılır, hayalin kırılır, canın kırılır.

Güçlüsündür ama kendi başına ayağa kalkacak kadar değil. Yardım beklemezsin belki, gelirse de itmezsin, kabul edersin.

Güçlüsündür. Kendi başına yeteceğini sanırsın. Yetersin de. Bir yere kadar...

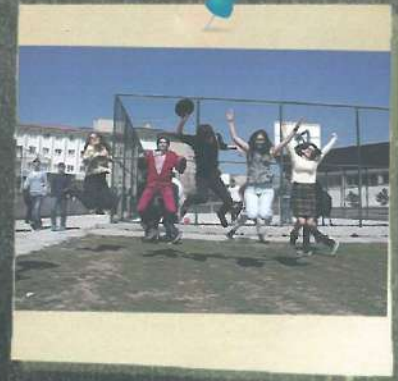
Küçük bir noktan kalır, boşluğu dolduracak kadar. O boşluk gelir, büyür, küçülür, hissedilir, kayboldu sanırsın, kahreder seni. Ama hiç gitmez, arada doldurursun sadece, dolunca da mutlulukla beraber endişe, korku, heyecan, huzur, kaygı hissedersin.

Güçlüsündür. Kalem kadar güçlü ama kelimeler kadar zayıf. Tutarsın kalemi, yazmaya başlarsın. Ne zaman ki kelimeler anlamlaşır, somutlaşır, ayaklanır; o zaman hissedersin zayıf yönünü. Ama bilirsin, ne o güçlü duran yenilmez kalem ne de havalanan kelimeler doldurur; içindeki o hissi bitmez boşluğu.

Güçlüsündür. Ayakta kalman gerektiğini bilirsin. İçin içini yese de o tebessümü indirmezsın suratından. Aslında, çocukluk ve gençlik yıllarımdan dört senesini geçirdiğim okulumdan ve arkadaşlarımdan ayrılacağım içindi yazacaklarım. Ama bu ayrılık noktasında anladım ki ayrılık düşüncesi gücümü azalttı zayıf yönümü hissettirdi ve şimdi o hissi bitmez boşluktaım.

Hoşça kal TOKİ...
YENİ BAŞLANGIÇLARA ADIM
OLDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER...

Sezgi PEHLEVAN 12-A

HABERLER

10 Kasım Atatürk'ü Anma Günü İlçe Programı, okulumuz öğrencileri ve öğretmenleri tarafından gerçekleştirildi.

10 Kasım Atatürk'ü Anma Günü Etkinliklerimiz

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı Töreni

24 Kasım Öğretmenler Günü programına İl Milli Eğitim Müdürümüz Erol Bozkurt ve İl Milli Eğitim Şube Müdürlerimiz teşrif ettiler.

TOBB Üniversitesi Matematik Bilim Fuarında, 12-A sınıfından Berfin Alkan ve Elif Cemre Yiğit Jüri Özel Ödülü aldılar.

"Ankara'yı Tanıyalım" bilgi yarışmasında okulumuzu; 11-A sınıfından Enes ELİAĞIR, 11-C sınıfından Enise Damla ATABEY ve 11-D sınıfından Çağla Sahra TOPÇU temsil etti. Yarışmada ilçe ikincisi olduk.

Belkis Külekçi rehberliğindeki okul müzik grubumuz "OSB" 3. Liselerarası Atlantis Müzik Yarışmasında 1. oldu.

Atılım Üniversitesi 6. Matematik Olimpiyatlarında, okulumuzu Fatih Eren Dağhan 11-C, Buket Altınçekiç 11-C, Doğukan Mavi 11-A temsil ettiler.

Çankaya Üniversitesi Liselerarası Matematik Bilgi Yarışmasına, Danışman öğretmenleri Matematik öğretmeni Fatma Yiğit rehberliğinde; 12-B sınıfından Kübra Genç ve Seda Oran katıldı.

18 Mart
Çanakkale Zaferi Günü
Etkinliği

12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü
ve Mehmet Akif Ersoy Günü
Etkinliği

10 C sınıfı, öğretmenleri
Songül Akyüz'le İngilizce Atatürk
sokağı hazırladılar.

Mesleki tanıtım etkinliği olarak
2009 ve 2010 yılı mezunlarımız
okulumuzu ziyaret ettiler.

MUTLUYUZ
TOKİYİ
SEVİYORUZ

Okulumuzda
sınıflar arası futbol turnuvası
düzenlendi.

9. Sınıf öğrencilerimiz bowling
turnuvasında okulumuzu
temsil ettiler.

11-C sınıfından
Çiğdem SARIKARTAL,
Ankara İlinde Kata dalında
il üçüncüsü, Komite dalında
il ikincisi oldu.

Okulumuz Voleybol Takımı

PANOLARIMIZ

Okul Satranç Ekibimiz, Mehmet ZENGİN 10-F
Furkan DURAK 10-F, Hakan TOPRAKLI 10-B,
Can G.ÇELİK 10-F, Talha Z. GÜNDÜZ 11-C,
Ogün ÇINAR 9-D, Ridvan AKTEPE 11-B;

Ankara II Satranç Turnuvasında okulumuzu temsil ettiler.

Etimesgut İlçe Satranç Turnuvasında
okulumuz öğrencilerinden 11-C' den
Talha Zübeyir Gürbüz birinci, 10-B'
den Hakan Topraklı üçüncü
olmuştur.

TÜBİTAKIN düzenlediği
46. Ortaöğretim Öğrencileri Araştırma
Projeleri Yarışmasına Tarih, Psikoloji ve
Sosyoloji dallarında 4 proje ile katıldık.

Vodafone Freezone 18. Liselerarası Müzik Yarışması'na
11-C'den İlayda Gönen ve Hüseyin Oğuz,
11-B'den Tuna Aybartas, 11-D'den İrem Tuncerli ve
10-D'den Begüm Yeniay ile katıldık ve okulumuzu başarıyla temsil ettik.

YASUDA Projesi kapsamında okulumuzun bahçesindeki
meyve ağaçlarına bu yıl 62 adet daha eklendi. Ağaçların
budama ve bakım işleri de yapıldı. TOKİ Bahçe, bahara
hazır...

ÇALIŞIYORUZ :)))

Okul Masa Tenisi Ankara İl Birinciliği
yarışmasında, okul takımı olarak; 125
okuldan ilk 4'e girerek arasında kaldık
ve final oynama hakkı kazandık.

11-C'den Talha Zübeyir Gündüz,
Edebiyat öğretmeni Esra Yılmaz
rehberliğinde şiir olimpiyatlarına şiir
okuma dalında katıldı.

İlçe Gençlik Spor Müdürlüğü'nün düzenlediği satranç turnuvasına 10/C'den Esra KORKMAZ, 10/A'dan Aleyna SÜLE, 10/F'den Ş. İrem ÇAYKENARI, 9/B'den Bilgesu PEKTAŞ ile katıldık.

"Anafartalar Ruhu" konulu resim yarışmasına Resim Öğretmeni Öznur Dursun rehberliğinde katılan 9-B'den Şevval Kale Ankara birincisi oldu.

"Bütün Değerlere Saygı" konulu resim yarışmasında Öznur Dursun rehberliğinde katılan 10 B'den Zehranur Şahin; "Liseler" kategorisinde birinci olmuştur.

TDK'da Prof. Dr. Cengiz ALYILMAZ tarafından verilen "Yeni Bilgi ve Belgeler Işığında (Kök)Türk Harfli Yazıtlar" konferansına katıldık.

Maketlerle Deyim ve Atasözleri Sergisi

Maketlerle Biyoloji Sergisi

21 Mart Nevruz Bayramı Etkinliği

Matematik Sevenler Kulübü Pi Günü Etkinliği

10-C sınıfı öğrencileri, Songül AKYÜZ önderliğinde sokak hayvanları için kermes düzenledi.

Matematik Sevenler Kulübü Kermesi

Mutluluk nedir? Yaptığımız iş ya da eylem sonucunda hissedilen duygu mu ya da mutluluk bize sunulan ödül mü? Neden hepimiz, deli gibi onun peşinden koşarız ki? Herkes ister mutlu olmayı ama kimse mutlu olmayı bilmez. Hep daha fazlasını ister, elindekiyle yetinmez?

Oysaki küçük şeylerden de mutlu olabilir insan. Neden hep büyük olaylar bekleriz ki mutlu olmak için? Evde anneniz sevdiğiniz yemeği yaptığı için mutlu olun ya da yeni bir kitap aldığınızda... Mutlu olmak için, büyük ikramiyenin size çıkmasını beklemeyin. Beklenti ne kadar büyükse hayal kırıklığı da o derece şiddetli olur. Aslında hayatımızdaki tüm kontrol bizde. Ama işte hep zirvede hedeflerimiz var ve bunlara ulaşmamak bizi yıpratıyor. Hâlbuki mutluluk çok çabuk elde edilebilir. Çünkü sizin mutluluğunuz sizsiniz.

Ha bu arada, unutmadan söyleyeyim; benim mutluluğum, onun ismini söylemesi.

Mutluluk bir adım ötenizde,; kapının ardında, pencerenin pervazında.

Kübra SUNTAY 12-D

Mutluluk, herkese farklı duygular hissettiren sihirli sözcük. Sözlüklere göre bütün özlere eksiksiz ve sürekli olarak ulaşmaktan duyulan kıvanç durumu. Fakat bence, bazı sözcüklerin tanımı yapılamaz. Yapılsa bile her insan için aynı tanım geçerli değildir.

Mutluluk da öyledir. Kişiden kişiye değişir mutluluğun tanımı. Kimisi için annesidir, kimisi için arkadaşlarıyla koşuşturmak. Bazen bir gülümseme bile, mutluluk sebebi olabilir. Aslında insan, küçük şeylerle mutlu olabilir. Yağmur damlaları, kitap kokusu, bir bardak sıcak kahve... Yeter ki bunların kıymetini bilsin insan, mutlu olmayı başarsın.

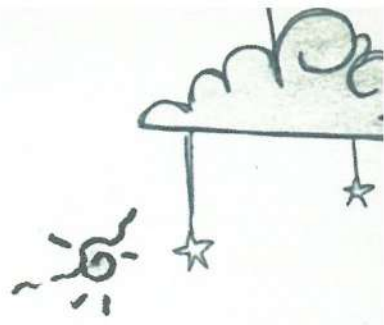
Kimi insan ise, ne yaparsa yapsın mutlu olamaz. Hayatında bir şeylerin eksik olduğunu düşünür hep. Hâlbuki çevresinde ve içinde olanlara biraz dikkatle baksa mutlu olacak milyonlarca neden bulabilir. Ama o tür insanlar, milyonlarca mutluluğun arasından geçip gider kendilerini üzecek bir neden seçerler.

Mutluluk insanın yanına gelmez. Mutluluk insanı seçmez. İnsan mutlu olmayı seçer ve mutluluğu özenle yanına çağırır. Eğer insanlar mutlu olmak istiyorsa, yapması gereken mutluluğu beklemek değil kendine mutlu olacak nedenler bulmaktır. Olaylara olumlu bakmak sizi, sevecen ve mutlu bir insan yapma yolundaki ilk adım olabilir.

Çevrenizde olanların farkına varın ve hayatın tadını çıkarın. Unutmayın, mutlu olmak sizin de hakkınız!

Beyzanur SIRAKAYA 10-F

MATEMİN RENGİ

Geceleri düşerdi benim odama damlalar,
Matemin rengi alev kırmızısı.
Küçük bir lambadan çıkan zayıf ışıkla
turuncu,
Nereye baksam oraya yağardı,
Nereye baksam orayı yakardı,
Aynaya bakardım gözlerimi yakardı.
Dumanı üzerinde tüten zihnimde,
Sıcacık düşüncelerimin içinde,
Titrerdi bütün hücrelerim.
Ve bazen o kadar çok üşürdüm ki,
Yağmurlar kar olacak sanırdım,
Issız çöllere kar yağacak sanırdım.
Bu sabah hava durumuna baktım,
Güneşli dediler,
Yalan diye bağırardım.
Yağmurlar yağacak yine,
Gitmeyecek gözlerimden matemin,
Boğulacağım yine sığ sularımda,
Boğulacağız yine zihnimdekilerle.

“Batıyoruz “ desem çıkarlar mı aklımdan,
Yalnız bırakırlar mı, benim onları bıraktığım
gibi.
Bırakmazlarsa dolu yağar bu gece,
Canımı acıtır...
Dünyadaki tek nankör gibi hissederim,
Canım acır, canım acır hem de...
Onları de bu kadar acı mıdır?
Peki, istesem verirler mi acılarını bana.

Daha rahat batırım dibe, sırtımdaki yükü,
Asılı kalmam azılı sularda,
Savrulmam bir yaprak gibi,
Kururum belki,
Ezilir dümdüz olurum,
Bir yolun kenarında,
Sonbaharın matemini tutar,
Alev kırmızısı olurum.

Doğukan İLHAN 12-B

ÜŞÜMEK

İyidir bazen üşümek;
Düşündüğün şeyleri unutmak,
Son akıl kalıntılarını kaybetmek.
Ayaz vurdukça yüzüne,
Birkaç saniye silinmek dünyadan,
Her şeyinle yok olmak.
Yağmur damlaları indikçe kalbime,
Gözyaşlarıyla karıştıkça bakışların,
Belki biraz uyuşur duyguların.
Sence de gelmedi mi zamanı?
Zamanı durdurmanın.
Bir hiç uğruna,
Hayata tutunmanın.

Ebrar Meyra KARACAKURT 9-E

YALNIZLIK

Tepemde kanat germiş bir kartaldır,
yalnızlık
Nereye gitsem onu görürüm.
Gökkuşağının renkleri gibidir, yalnızlık
Her tonu farklı ama güzeldir.
Aşk ile gerçek olan her şeydir, yalnızlık
Yaşadığımı unutmak,
Öldüğünü sanmaktır, yalnızlık
Git gide artan her şeydir, yalnızlık
Ve yalnızlık;
Güneşe bakacak yerde,
Geceye sarılıp kalmaktır.

Gizem ELAT 9-F

TERK EDENE GİTMEK

Mayısın ikinci haftası. Günlerden pazartesi ve ben yine sana geliyorum, son dört aydır olduğu gibi. Nasılsın? Cevap vermek istemiyor musun? Olsun, beni duyduğunu biliyorum ya, bu yeterli. Ayrıca iyi olduğunu da biliyorum. İyi olmak zorundasın, çünkü bunu fazlasıyla hak ediyorsun. Merak ediyor musun bilmem ama ben söylemek istiyorum: İyiyim. Mutluyum ve günlerim neşeli geçiyor. Gerçi sen olsan... Her neyse, şikayetlenmeyeceğim! Yoksa sana asıl söylemek istediklerim havada kalıyor. Bekle, hırkamı çıkarmalıyım. Son bir haftadır sabahları soğuk oluyor ama ben evden çıktığıktan yarım saat sonra hava birden ısınıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor! Mayıs bu sene sıcak geçecek gibi.

Adım adım yaklaşıyorum sana. Her adımda daha çok hissediyorum seni. Sanki sen de bana doğru geliyorsun. Siluetin gözümün önüne geliyor. Esmer tenin, teninle uyumlu saçların... Dokunmak istiyorum ama yapamam, biliyorum. Konuşmak da istiyorum aslında ama bunu da diğer pek çok şey gibi yapamayacağımın bilincindeyim. Ama bakışlarla anlaşıyoruz, değil mi? Bu yeterli. Hey, nereye kayboldun? Böyle aniden gittiğinde beni istemediğini düşünüyorum. Ama unuttun mu? ben yüzüzüm. Umarım unutmamışsındır çünkü bu özelliğimle hep dalga geçerdin. Evet, hala yüzüzüm ve sen beni istemesen de gelmeye devam edeceğim.

Sonunda yanımdayım. Saçma belki ama nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Her zamanki gibi, sıcak ve mentol kokuyor. Biliyor musun, dansa başladım. Hah, tabi ki bilmiyorsun! Hala mantıksız cümlelerime dur diyemiyorum. Bu özelliğimle de alay etmeni özledim... Bale. Sadece senin için yapıyorum bunu. Yeteneğim olduğundan ya da çok sevdiğimden değil, yalnız senin için. Çünkü seni bu yolla daima hissedebiliyorum. Müziğin her bir notasında, her bir harekette, her bir kareografide... Sürekli aklıma geliyorsun ve bunu seviyorum. Ayrıca, ben dans ederken gizli köşenden izlediğini biliyorum. Çünkü dediğim gibi, seni hissediyorum. Yanlış anlama! Seni istediğim zaman hissedebilirim, böyle şeylere ihtiyacım yok. Ama böyle şeyler... Yani, yalnızca sana özel şeyleri yaparak aramızdaki bağı kuvvetlendiriyormuşum gibi hissediyorum. Bu arada... Bazen sana kızıyorum çünkü seni görmek istediğim halde gelmiyorsun. Ne var, sana kızamam mı? Neden yapmayayım? Her zamanki sen ve ben, biziz işte. Sen beni sinir edersin ve ben de sana kızarım. Hep de kızmaya devam edeceğim.

Ben dans ederken görünüyorsun bana. Yanıma geliyor ve yüzündeki mükemmel gülümsemeni bana sunuyorsun. Yanağındaki çukurlara dokunmak istiyorum, yine yapamıyorum. Hey, çukur onlar! Gamze demek istemiyorum ve hala ısrar ediyorsun. Tipik sen işte...

Dansını izlemeyi özledim. Seni tekrar bale yaparken izlemek istiyorum. Paslarını, élévationlarını, fottélerini... Keşke daha önceden bilseydim de bu terimleri, dansının anlamını daha iyi kavrasaymışım. Ama olsun, bütün bunlar küçük detaylar. Ve senin, benim gözümde dünyanın en harika baleti olduğun gerçeğini değiştirmiyorlar.

Elimde senin bale yaptığın videolar var ve her istediğimde dansını izleyebiliyorum. O zaman neden mi dansını özlediğimi söylüyorsun? Çünkü 'canlı' izlemek istiyorum. Dört ay öncekini değil; şimdi, şu an veya herhangi bir gün yapacağın canlı dansını izlemek istiyorum. Karanlık bakışlarından korkmak istiyorum yine. Gözlerindeki gizemi, duygu patlamasını çözmek istiyorum. Balenin en heyecanlı, müziğin en canlı kısmında, hareketleri her şeyini ortaya koyarak yapmanı tekrar ve tekrar görmek istiyorum. Dans ederken dünyadan kendini adeta soyutlamana, tutkuyu doruklarında hissetmene, her şeyini ortaya koyarak bir başkasına dönüşmene hayran kalmak istiyorum.

Kursa senin ismini verdiler, kendinle gurur duymalısın. Gerçi ben senin yerine fazlasıyla duydum. Ihm... Çok az vaktim kaldı. Birkaç şey daha söylemeliyim. Öncelikle, herkes seni fazlasıyla özliyor. Okuldakiler, kurstakiler, ailen... Artık dönme vaktin gelmedi mi? Ayrıca dans kursundaki hocalar bir daha asla senin gibi bir öğrenciye daha rastlayamayacaklarını söylüyorlar. Gerçekte havalısın dostum! Ve son olarak... Artık dön, olur mu? Çünkü seni çok özledik, en çok da ben. Artık gitmeliyim ama yarın yine geleceğim, biliyorsun. Ve yarın karşıma sapasağlam çıkmazsan dans kursuna bir daha gitmem, çok ciddiğim. Öpücük istemiyor musun? Sen bilirsin! Yarına kadar, hoşça kal!

SAYFALARIN GÖKKUŞAĞI

Keşke bir kitabın kahramanı olsaydım. Hayatımın, ailemin kahramanı olamadım. Buram buram hayat kokan bir kitabın sayfalarında yaşasaydım. İçimde kelebekler uçuşurken bir kitabın ayraçlı sayfasında sevseydim seni. Hep bir sonrayı merak etseydim. Öğretseydim herkese kırıldığıın halde kırmamayı. Güzel sevmeyi... İnsan bakışlarıyla da sevebilir. Bunun en güzel örneği ben olsaydım. Çizseydi insanlar satırlarımı, kalsaydım hep akıllarının bir köşesinde. Sevmeyi kitaplardan öğrenir insanlar. Okumalılar.

Keşke tüm insanlar kaybolsa. Üzüntülerin, kırgınlıkların içinde değil. Sevdığı bir kitabın sayfalarında... Alsa eline kahvesini ve kitabın büyümlü sözcüklerinde bir hayale kapılsa... Belki sevdiğidir, belki de huzurdur istediğı. Bazen de bir dosttur. Ona şartsız kalbinde bir yer ayıran... Hepimiz bir hayal kurarız. Ben en çok hayallere uçarken uyuyakalmayı severim. Sen de sev. Güzeli, yakışıklıyı sevmek çok kolay. Sen içindeki güzelliğı görebildiğini sev. Ara. Vardır mutlaka; seni de mutlu eden ufak tefek şey. Yeni aldığıın kitaba bir ayraç yapmayı sev mesela. Ya da kumbarana 5-10 kuruş atmayı sev. Sen herkesin sevdiğini sevme. Gökyüzüne baktığında Kutup Yıldızı'na değil de sönük bir yıldızla gülümse. Bulmaca çözmeyi değil, oradakilere bıyık çizmeyi sev.

Kolay bulabildiğın mutlulukların olsun hayatında. Biri seni kırdığında, hissiz ve paramparça olduğunda seni tebessüm ettirebilecek ufak tefek şeyleri sev. Ama en önemlisi kendini sev. Her keşke dediğinde o saçmalıklarını düşünüp üzme kendini. Gülümse. Tıpkı o minik yıldızla gülümsediğın gibi...

Elif Nur AKBALIK 9-C

KEŞKE...

Keşke... Keşke ne anlamlı bir kelime aslında. Keşke, olmuşlara ve olacıklara açılan bir kapı. Ne yerde ne de gökte var olan bir kapı. O kapıdan geçmek ve var olan gerçeklere başka bir göz ile bakmak. Keşke böyle bir şansımız olsaydı.

Keşke, hakikatlere açılan bir kapı değil mi aslında? Her kişinin sahip olmak istediğı, hakikatlere açılan bir kapı. Sonsuzluk ve yok olmak arasında bulunan o ince çizgi.

Şu dünya üzerinde kaç bin hayalperest o kapıdan geçmek istemiştir? Ve kaç bin kişi bu uğurda aklını feda etmiştir? İşte bu bile, keşke kapısında saklı bir hakikat.

Keşke, bu hakikatlere sahip olabilsek.

Acaba o kapının ardında ne hazineler saklı. Belki bir adamın kayıp kızı. Belki de bir Mecnun'un Leyla'sı. Belki de bir aşığın maşuku. Bana sorarsanız, bunların pek bir önemi yok. Benim için benim hazinem önemli, hiç elde edemeyeceğim hazinem.

Herkesin hazinesi, başka bir değerli kendine. Ve paha biçilemez belki de. Anlatıldıkça değerinden kaybetmez ki. Mademki değerini kaybetmiyor; anlatmalı, dile getirmeli.

Benim hazinemde Kudüs saklı, Kudüs'ün bal akan sokakları. Yüzyıllara hükmeden Kudüs. Peki, neden Kudüs? Çünkü Kudüs; ahlakın, merhametin ve adaletin başkentidir. Çünkü Kudüs'te Güneş, hiçbir zaman batmaz.

Keşke Kudüs'te doğsaydım. O kapıdan geçebilseydim.

M.Sabri BÜLBÜL 9-E

IRMAĞIN KENARINDA

Irmak kenarında oturup, bazen delişmen bazen durgun bazen bulanık akan suyu seyretmektir hayat. Orada öylece oturur, suya bakarsın.

Suyun durgunluğu, hayatın tekdüze yaşandığı zamanlardır. Bu tekdüzeliğe isyan edesin de gelir, şükredesin de.

Yağmurlar yağar ırmağa, su bulanır. Değil balıkları görmek, taşları bile fark edemezsin çamurlu dipte. Başını sudan kaldırıp ufka bakasın gelir, hani zor zamanlarında; yaşamayı bırakmak istersin ya.

Irmağın kenarında suyun dibini, taşları, balıkları gördüğün anlar; sonsuz huzur verir. Olayları yalansız dolansız görebildiğinde, hissettiğin huzur gibi.

Eğilip taşlar toplarsın ırmaktan. Renkli, küçük büyük, çağrışımlı taşlar... Bunlar anılarındır aslında. Bazı anıların, cebindeyken tenine batan ve canını acıtan taşlardır. Cebinden çıkarıp atmak ve en uzağa fırlatmak için fırsat kollarsın. Güzel taşları da biriktirir, biriktirdiğin kutuyu açtıkça bakar ve beğenirsin taşların renklerini, şekillerini. İyi anılar iyi gelir insana.

Durgun su, yosun tutturur taşa. Orada öylece beklemek ağır gelmiştir taşa da. Değişmiş, değiştirmiştir kendini. Zamanla, iyi özelliklerini - istemesen de - kaybedip değiştiğin, değiştirildiğin gibi. Yosunlu taş, yosunsuz kadar dürüst değildir. Üzerine bastığında kayman, an meselesidir.

Belki de yosun, taşın maskesidir. Senin de türlü türlü maskelerinden birini seçip yüreğin "Mutsuzum." diye bağışırken mutlu mutlu gülümsediğin; her sorana "İyiyim." dediğin gibi.

Şanslıysan balıkları bile görürsün, su berraksa. Hayatında işler yolundaydı. Balıklar gerçekte, karşına çıkan fırsatlarıdır. Ve bilinir ki, kaçan balık büyük olur. Bazen küçük gölde büyük balık bazen de büyük gölde küçük balık olursun.

Eğilince, suya yansır aksin. Çıkmamış dişler dökülmüş olanlara; pembe yanaklar adım başı kırışıklıklara bırakmıştır yerini. Sen sanırsın ki, seni farklı ve kötü gösteren suyun bulanıklığıdır. Aslında yansıyan, kaybetmişliklerin ve kazanmışlıklarıdır.

İnsanoğlu unutma, sen doğaya benziyorsun, hayatın da akıp giden ırmaktaki suya. Toprağa da benzeyesin. Topraktan geldin, toprağa gidiyorsun.

Banu AKKAYA